

Sjunde og Aste

Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen By

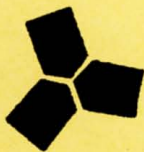
Sats på lærlinger idag

– Hvis bedriften din skal leve også i fremtiden

Kvalifiserte fagarbeidere er en forutsetning for at næringslivet skal kunne møte utfordringene i fremtiden. Derfor må bedriftene satse på systematisk fagopplæring nå. I dag står ungdommer i kø for å få opplæring – om tre–fire år kan det bli vanskelig å få tak i nye kandidater.

**Utfordrende og
framtidsrettet**

**Maleryrket
– variasjon og ansvar**

Malermestrenes Opplæringskontor Bergen

Sats på fremtiden

Sandpapir Nr. 1 / 1999

Godt Nyttår!

Som dere alle vet er vi nå inne i det siste året av tusenåret 1900. Tiden går fort og det er ikke mange månedene før vi skriver År 2000

Husk også på at mange av oss hadde foreldre som var født i slutten av 1800 tallet, det gir en tettere mening om «tider skal henrulle»

Dagligdags blir vi minnet om dette tusenårskifte i og med at datamaskinene påkostes milliarder idet de ikke er bygget for å gå over et tusenårsskifte.

Det tusenår som snart er historie, må være det mest betydningsfulle til alle tider, og verden er gammel, meget gammel, bare se «Det gamle Testamente»

I denne tusenårige tid har vi opplevet 2. verdenskriger (mens det har aldri vært så mye krig og ufred i verden som etter 2.verdenskrig, mens dette er mer borgerkriger o.l, og utenfor Norge).

Teknikk og elektronikk er kommet, med det fjernsyn og datamaskiner. Matproduksjonen er endret, håndverksmaterialer- og utførelse er endret, byggemetoder likeså.

For min generasjon er det 2. verdenskrig, med tyske soldater i norske byer og bygder, samt 8. og 17. mai 1945 som er et av de største minner, og alle årene derpå når vi bygget opp igjen Norge etter 5.års okkupasjon, store bydeler i Bergen var bombet.

Husk på at det var mange bygder i Nordhordland som først fikk innstallert elektrisitet til slutten av 1950 årene.

Før kunne nyheter ute i verden tar måneder før vi i Norge fikk vite om det, nå følger fjernsynet tett på å kaster all verdens nyheter rett i oss mens tingene pågår.

Mange rike er i dag blitt rikere, de fattige fattigere, er det rart at mange er sosialister?

Det engang så mektige Sovjet er i oppløsning, Russland har aldri hatt tradisjon med demokrati, Mafian rår i alle lag der, og Russland er vår nabo!

Amerikas fundametalistiske kristenèlite går av hengslene i forargelse for sin president's eventyr.

Og land i Europa, Afrika og Asia kriger og

dreper, delvis med våpen land har kjøpt for bistandsmidler, for noen vanvittige dimensjoner!

Vårt forhold til EU er velkjent, men med alle de regler vi pålegges her i landet, etter EU dikta-ter, må vel indikere at vi om noen år kalkulerer og fakturerer i Eurodollar.

Ja, en nyere verdenshistorie skal ikke jeg skrive her, jeg bare minner kort om tingene.

I vår forening har vi hatt muligheten av å melde oss ut av Maler- og Byggtapetssermestrenes Landsforbund, mange av oss har gjort det.

Det ble kostbart å kjøpe dette glansbladet MALEREN, jeg ser ikke at jeg har fått noe annet igjen derfra, så jeg tilhører utmelderne.

Dermed må vi styrke det lokale laug, i og med at vi nå er herrer i eget hus så bør det binde tettere på.

Vi nærmer oss dårligere tider, igjen. Dette fører til forverring av våre priser, ikke fordi vi er nødt til å kalkulere for lavt, men fordi noen av oss ikke har magemål, men skal ha alt.

«Den som skal ha alt han ser, får gråte når andre ler» lærte min mor meg da jeg var liten. En tankevekker den dag i dag.

Denne utgave av Sandpapir Nr. 1 er litt differensiert i forhold til tidligere utgaver. Det ble litt for sterotyp med denne «Tjærebrierspalten» og det vi hadde, så i år skriver vi heller litt historie om.:

«By og land, hand i hand» historier, endel intervjuer med noen æremedlemmer, en presentasjon av en kollega som er forretningsmann, en Strilekrønike, litt humor, formannspalte, noe fra medlemmer, litt om huset vårt, og så annonsene som gir muligheten for å trykke bladet.

Meningen er også at her skal være litt lesestoff som du kan ha ved siden av avisen og alle pålegg fra offentligheten som du må lese. Litt nynorsk tåler du sikkert også.

Da ønsker jeg deg alt godt i kveld på festen og i dette siste av 1900 tallets år.

Karstein

Redaktør Sandpapir Nr. 1 1999 Karstein Daae Stene

For di is og kulde får selv GRÅSTEIN til å revne.

For de aller fleste av oss representerer huset og hytta den største verdien vi har. Derfor gjelder det å ta vare på det! Vind og vær gjør hva de kan for å ødelegge treverket. Derfor skal du bruke den malingen og beisen som beskytter best mot forurensning, vind og sollys, vann, is og snø.

Kom innom så forteller vi deg hvilket Butinox-produkt som passer ditt hus eller din hytte best.

Derfor!

BUTINOX
For utvendig trebeskyttelse

SCA NOX
SCANDIA - NODEST

Bostik
E C O T A C

Bostik Ecotac Gulv- og Vegglim

Vannbasert. Beregnet for liming av gulvbelegg, som f.eks vinylbelegg med eller uten skum bakside, polyolefin materialer, korkfliser med PVC-bakside. PVC-sokkel hvor man anbefaler dobbel liming. Og veggvinyl med eller uten baksidebelegging, men med minst 0,6 mm PVC-sjikt.

Bostik-Evonor as

Postadr.: Postboks 367, N-1753 HALDEN, NORWAY
Gateadr.: Isebakkeveien 162, 1788 Berg i Østfold
Telefon: 69 19 55 66, Telefax: 69 19 57 24

Formannens Visjon

Langsiktighet og konkurransedyktige rammevilkår er en grunnleggende forutsetning for at Maler- og byggtapetsermestrene skal kunne videreutvikle og trygge arbeidsplassene til de ansatte. Denne kjennsgjerning er vi alle klar over.

En helhet for å sikre vekst og velstand for Maler- og byggtapetsermestrene har man derimot langt vanskeligere for å samle seg om.

Ikke minst i en tid med stor uro i organisasjonen.

Jeg mener at avgjørende betydning nok en gang er å understreke på det sterkeste at en må ha en inntektsside og at perspektivene på det man i den forbindelse gjør og vedtar må være lenger enn budsjettperioden.

Om noen spør meg om hvorfor jeg arbeider, forteller jeg de fleste at jeg gjør det for penger.

Men, hvis det er den fulle og hele sannheten, hvordan skal jeg da forklare at jeg ikke bryr meg så mye om gods og gull, men at jeg elsker å arbeide?

Dersom det ikke kun er penger, hva er det da?

Og trenden er spesielt merkelig blant velstående maler- og byggtapetsermestrene.

De ser på arbeid som noe som tilfredsstillende, dype, individuelle, følelsesmessige og psykiske behov.

Selv om det er ulike årsaker til at vi arbeider, søker vi alle noe av det samme.: -Selvrespekt-

Arbeidet bekrefter hvem vi er. En vesentlig del av min persons selvrespekt måles i suksessen på det arbeidet som jeg utfører.

For de fleste er den største utfordringen i arbeid å være deltaker i et vinnerteam.

Se bare på Maler- og Byggtapetsmesternes Hus som ett eksempel.

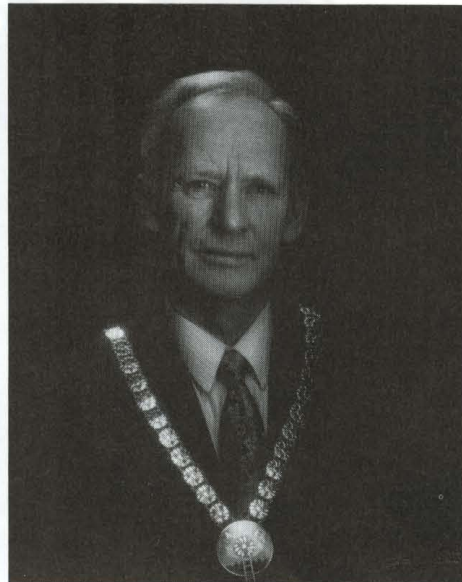
Å kaste seg fullt og helt over et prosjekt, få suksess og se på hverandre å si.: «Vi klarte det!»

Livet er noe fantastisk. Hvorfor skal vi kaste bort tiden på noe vi virkelig ikke liker?

Jeg har tidligere hatt arbeid der jeg overhode ikke ønsket å stå opp om morgenen for å gå på jobben.

I dag er jeg omgitt av en masse mennesker som meg selv, høyt motiverte mennesker.

Her føler jeg at jeg kan lage forandringer. Jeg har ansvaret for å motivere, å få forståelsen av tenkemåten til andre mennesker som jeg forhandler med om samarbeid for å oppnå felles resultater.

Formann Jan Chr. Søraa

Jeg har lært det mange mennesker må lære, dersom de ønsker å overleve i 20 århundrets økonomiske system.

Du er hva du gjør, ikke hvor du arbeider.

Selv om en tar bort den økonomiske biten er det mange av oss som får noe meningsfullt ut av arbeidet fordi vi får anerkjennelse for godt utført arbeid. Når jeg blir rost for noe jeg har gjort i min jobb, er det sannsynligvis ærlig ment og fortjent.

Penger, makt og berømmelse er farlig som drivkraft for å nå mål i livet. De som prøver å skaffe seg det, blir ikke lykkeligere og sier til seg selv.:

«Det kan ikke være nok, jeg trenger mer, da vil jeg bli lykkelig»

Så går de hen og skaffer seg enda flere ting som ikke gjorde dem lykkeligere før, og som heller ikke gjør dem lykkeligere nå.

Du kan ikke ta noe med deg der du drar.

Jeg takker for 1998 og det positive samarbeidet.

J.C.S.

Vær stolt av din fagkunnskap

Vi ser frem til å fortsette det gode samarbeidet i 1999.

AKZO NOBEL

Casco Nordsjö

En sorgelig vise om meg sjøl

Mel.: Eg ve sønge om min sorg.

1
Om meg sjøl eg sønge ve,
skjønt eg ikkje e it fe
men en malersvenn,
så arbeid har for vikken
Eg ve sønge kor det gikk.
dengang elskov makten fikk
og kordan eg etterpå ble latt i stikken

2
Eg tok bestefrakken på,
stakk i kjeften inn en skrå
ville ta meg sånn en svipptur etter maten
Eg va løstelig te sinn
derfor gikk eg åsså inn
for å ta en liten skvett på "Automaten"

3
Ja, bevars så han va fin!
Sjit la gå--en droppe vin!
For de va jo ikkje verkedag i måren.
Å så sitter eg meg ner
mens på vannspringet eg ser,
skjiner der it øgepar i gatedorren.

4
Hon va støvenes å pen
tenderne i mun`n skjjen
åsså va hon svart så englene på håre
Der var fjør i mengdevis
å en fløyels moffedis
mens en boaslange krøp neretter låre.

5
Eg tok øgene fra hon,
men eg va no visst it kjon
korfor sku`eg ikkje gløtte litt på hinner?
Gud, hon såg på meg så varm,
å eg følte i min barm
kor de skar, de elskovs frøktelie pinner!

6
Men så gikk eg høfligt frem,
helste fint.: " Okk, e de Dem"?
"Sei meg, Di, eg torr vel ikkje by Dem nokke"?
Du sku sitt kor hon ble rø`!
Å min elskov den var stø,
Derfor gikk eg hen å dreiet litt på lokket!

7
I vår elskovs varme rus
ble vi snart fortrolig "dus"
å så sporte eg om hem eg skulle følle?
Men hon sa som så te meg:
"Jøss bevars, gjorr ikkje det,
for der heme ska eg aftenskorler skjølle"

8
"Hållereit! sa eg, kom med
hen til Haldorsens Kafe-----
Å du verden så det kokte inni hinner!
Ja, eg seier no igjen,
de e frøkteli min venn
så di skjærer, disse kjærlighetens pinner!

9
Der ble vin å der ble mer
så eg ikkje seier her
men te slutt eg følte tongsel litt for brøste
Å så sa hon te meg blidt.:
"Du ska bare sove litt"
Mens eg sovnet, hon meg ømt på panen kjesste.

10
-----Når eg våknet te igjen-----
okk, du stakkars snikkarsvenn----
ve de svunne elskovs skjønne, søte dage!
Eg e ikkje nokken snobb,
derfor seier eg med Job:
"Rik eg gikk, men fattig vendte eg tebake"

11
Hon va løpt sin vei det svin,
eg va fattig så it grin----
å eg visste ikkje om eg skulle grete!
Pengene va tokken ut
" men det værste va, din stut,
at du drog a`sted med både ur å kjede!"

-De må altså gi opp vin og kvinner, men synge kan De fotsette med så mye De vil.

EKKO I DALEN

Det var engang en hotelleier som hadde et hotell oppe på fjellet.

Det gikk dårlig med driften, så hotelleieren

bestemte seg for å avvertere hotellet til salgs.

I annonsen skrev han at det var høye fjell på stedet, og for å gjøre det mer kjøpsinteressant skrev han at det var godt med ekko i fjellene. (Noe som ikke stemte).

Imidlertid meldte det seg en interessent. De avtalte at han skulle komme på befaring den påfølgende dag Kl. 1200.

Hotelleieren måtte bevise dette med ekkoet, derfor avtalte han med gardsguten at han skulle gå over på andre side av dalen, og svare som et ekko.

Den potensielle kjøper kom og beså fasilitetene, og så skulle de høre på ekkoet i dalen.

Hotelleieren ropte utover dalen.:

-Det er høye fjell her i dalen!!

-Høye fjell i dalen! svarte ekkoet

-Det er vakkert vær i dag!!

-Vakkert vær i dag, svarte ekkoet.

-Vil du ha deg en dram!! ropte hotelleieren.

-Jatakk!!!, svarte ekkoet.

**VI ØNSKER MALERMESTRENE
EN RIKTIG GOD JUL
OG
ET GODT NYTTÅR**

Steen-Hansen Maling AS

En Krønike om Strilen

Av medlemsmassen i Maler- og byggtapetsermestrenes Forening i Bergen, er snart mesteparten av strileætt, d.v.s. Olemann har litt synnfjording i seg, og Jan Christian er nesten ækt trønder, sjø.

«I morgon, i morgon, men ikkje i dag...»

-Kvifor Strilen er so spontan, berre han får tenkt seg om.

*****

Dess meir ein held kjeften sin, dess større von har ein før å ha orda i behald.

For å prova det motsatte skal eg her gjera greia for korleis det var seg med Strilen som hadde taklekkasje i huset sitt.

Dersom antropologane har rett er Strilane folk der mannfolka går med kasjetthuver, og kvinnfolka med svarte skaut og har hårknute i nakkjen, ja, og so bur dei fleste "norom brunæ", men nokre bur ogso vest om bruene.

Alle Strilane bur anten nordom eller vestom ei bru, vart sagt.

Men, sanninga er ikkje heilt slik, dei fleste Strilane bur i Bergen og i Oslo, dei har reist sin veg frå knausane og myrlendet sitt. Det finns snart ikkje Strilar att på Strilelandet, korkje nordom eller vestom bruene.

Korleis dei tok seg ut kan ein undra seg over, meininga var at dei norom brunæ skulla taka flymaskin frå Hopeområdet, og snøggått frå Risa, men dei måtte nok ro, nokre tok dampen.

Nei, det finns snart ikkje Strilar att på Strilelandet, det med å dra til Strilelandet for å finna Strilar er nett som å dra til Nord Norge for å finna nordlendingar.

Du finn dei ikke i Nordland, dei finn du nesten berre i Oslo, no.

Strilen og nordlendingen har det sams at du kan råka på dei over heile verda, og verda er vid.

Det er lett i skilja nordlendingen frå Strilen. Nordlendingen er spontan i alle delar, men Strilen er ogso spontan, berre han får litt tid på seg og får tenkt seg godt om.

Strilen er ikkje ein handlingens mann, han er først og fremst eit tenkjande menneske.

Legg deg dette på minnet.

Og dette gjeld uansett om Strilen har noko å tenkja med eller ei.

For Strilen betyr det lite om han har mykje å tenkja med, det som betyr noko er at han får tenkt seg om.

Ser du eit menneske som hastar i veg og spring hit eller dit, so ver sikker på at han ikkje er Stril. Han kan godt vera bergensar, nordlending eller italiengar.

Det er ikkje noko som hastar for ein Stril, ikkje som eg veit om.

Ein Stril med sjølvage venta lengst mogeleg for å føreta seg noko, han ventar i alle høve til neste dag.

Helst ventar han ein månad, eller eit år, i alle høve ei veka.

Dei beste av oss ventar gjerne fleire år før me føretekk oss noko.

De beste av oss lever eit liv i tankefull undring, kor tid kjem Staren i vår? Vert det noko fres på palefiskje? Får han Josef Martinsen bygd fleire bruer tru? Ja, ja, graset gror ikkje under føtene på den mannen, han får gjort so mykje til folkets beste, han, dei som kjeftar på han Josef er no dei som ikkje gjer noko sjølv, men har alt i kjæften.

Kjem detta byfølke på «hytten» sin i år? Alle bergensarar skal jo «på hytten»

Mange Strilar døyr bort frå denne verda utan å få gjort noko i heileteke, men dei bur ikkje norom brunæ.

Slik kan Strilen leva, ikkje fordi han er lat, for det er han ikkje, men han har ein inngrodd uvilje til å føretaka seg noko som ikkje er vel tenkt over, det er det som er tingen med oss.

Ein dag oppdagar han at taket i huset læk.

Noko som Strilen likar ille er at det dryp frå taket og ned i stova til han.

Ditta vert eg nøydd til å gjera noko med, tenkjer Strilen, han sturar litt då.

Då kan han hente mjølkebøtta før å setja den på stovegolvet slik at han kan høyra at det dryp vatn nedi den.

So sit han seg nedpå og glor i taket, og høyrer det dryp i bøtta; "Det var no so berre svarten, òg"! kan han t.d. tenkja inni seg, han seier det sjølsagt ikkje.

Neste dagen er det sol og klårvør, det dryp ikkje i bøtta denne dagen. Men Strilen har inga tru på at det er slutt på lekkasjen, å nei, han kjenner Strilehimmelen for godt til det, må vite.

Han seier, inni seg sjølvsgt, det at det er med taklekkasjar som med underskotet på kommunebudsjettet, det tek aldri slutt.

Underskotet vert berre større og større, år for år, men kva kan no Strilen gjera med det?

Han lèt no berre bøtta stå der den står.

Bortsett frå det føretekk han seg ingen ting, korkje med tak eller kommunebudsjett.

Han er livande redd for å handla overilt, redselen for det er lika inngrodd som å forsnakka seg.

Den gjævaste formen for samtalar millom Strilar er å ikkje seia noko i heileteket.

Det nest gjævaste er å seia minst mogeleg, han har nok høyrte sjakklandskampar i radioen og vil ha det slik som i radioen.

Det du spør ein Stril om ein dag, må du ikkje rekna med å få svar på før neste dag, eller veko etter.

Det var slik det var på oldefarens tid, og slik vil Strilen ha det.

Hadde no berre ikkje denne fortærandes telefonen vorte oppfunnen!

Den har sanneleg tvinga meir enn ein Stril til å forsnakka seg, so Strilen har ikkje stort til overs for Telenor.

Dette er forklåringa på kvifor Strilane før eller seinare seier opp telefonabonnementet og vert rein Stril att.

Ein lukkeleg Stril er ein som har fått brev frå ein gamal onkel i Amerika. Slik kan han skriva til onkelen sin att.

Strilen skriv sida opp og sida ned, i trygg visshet at no treng han i alle høve ikkje forsnakka

seg, den som skriv forsnakka seg ikkje.

Når han har tenkt over kva han skreiv, veko etter, so stryk han utatt setning etter setning, å skriva er nesten lika fælt som å forsnakka seg, tru om han skulle få telefon innatt i huset?

Nei!, Strilen føyser denne tanken frå seg, då må han snakka med nokon, det er til å frysa på ryggen av.

Det er greit at han ikkje vil forsnakka seg, men å skriva! Nei, det vil stå på papiret i all tid.

Seier ein noko, so kan ein halda kjæften i nokre månader etter for liksom å gjera det godt att.

Strilen ser i taket.

Kva skal han gjera med dette tru?

Kva skal det verta med underskotet på kommunebudsjettet? Atomtrusselen og miljøproblema?

Arbeidsløysa og overskridinga på Nordhordlandsbrunæ?

Strilen ser ned i bøtta. Før eller seinare vil det drypa frå taket att, det kan han sverja på.

Det plager han at han må gjera noko med denne lekkasjen, før eller seinare. Han er forbanna på at bøtta må stå på golvet i stova ogso, han har snåva i den so mange gonger no, men det ville plaga han endå meir om han tok ho vekk, no når han eingong hadde sett bøtta der ho står.

Bøtta har stått der i fira år no til våren, den skulle no få stå nokre månader til, var tanken, inntil ein hauststorm kom å endra planen.

Heile taket blæs av og landa ute i tunet, men det er som det skal vera.

Det som ville vera ei ulukke for andre, vart reine velsignelsen for Strilen.

Istaden for å glo med det eine auga i eit tak som læk, og med det andre i bøtta, og undra seg på kva han skulle gjera med eit utett og ubrukeleg tak, såg no Strilen rett opp i himmelen.

Mismotet kvarv no saman med taket.

Strilen kviknar til, og sit seg opp i senga.

I denne salige stunda skjønar han heile meininga med taket;

-Det skulle blæsa av i ein hauststorm-

Difor hadde han ikkje gjort noko med med taket i alle desse åra.

Det ville berre vore heilt bortkasta arbeid!

(Karstein 04.03.98).

Lugn vilar sjøn

Lugn vilar sjøn, kring berg och dalar
Nu bredär natten mildt sin arm.
Och fåglens røst, ei mera talar
. / . Han slumrad inn vid skogens barm . / .

Lugn vilar sjøn, ren aftonvinden.
Till ro sig lägger ned vid øn.
Nu Blomman blygt sitt hovud sänker
. / . Hon beder from sin aftonbøn . / .

Lugn vilar sjøn. så fridsamt vinka
då ljuser stjärnor från det blå
Var tyst, var stillt, o, menskohjärta
. / . Snart även du skall friden få . / .

Bergensk Farge & Kulør

Mel.: Jippi ai ai ai

Hvem gir Bergen både farger og kulør,
hvem er fargerike og har så godt humør?
Og vi spør, og du kan svare
det er malermestre - bare.
Derfor må du gjerne gi oss en honnør.

Ref.: Kom, bli med i dette utsagn - alle mann
vi er fagfolk av de beste - med forstand.
Vi er dyktig, vi er gode
ja det ligger nok i blodet.
Vi - de beste malermestre her til lands.

Det vil maler, gjøres om fra svart til hvitt,
gjemmer andre sine synder med kitt.
Ingen oppdrag er for store
bare ta oss på det ordet.
Vår beskjedenhet den blir vi ikke kvitt.
Ref.: Kom,...

Det er vi som er de beste - uten tvil
sparkler før vi maler - det blir gjort med stil.
Leiligheter, hus og hytte
jammen kommer vi til nytte.
Det er travelt, men vi tar det med et smil.
Ref.: Kom,...

Kvaliteten avgjør mye, blir det sagt,
men med oss i faget, resultatet lagt.
Faglig god, i første rekke
hvem som helst kan bare sjekke.
Uten konkurrenter - ville noen sagt.
Ref.: Kom, ...

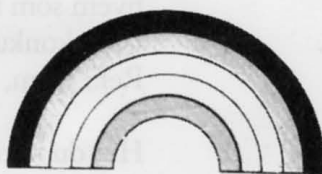
Har du kunnskap i ditt yrke, der du går,
da er stoltheten det neste som du får.
Og vi står ikke alene
utenfor er det gemene.
Her i laget er det samholdet om rår.
Ref.: Kom, ...

(ml).

**Vi ønsker alle
våre samarbeidspartnere
et riktig Godt Nyttår!**

Beckers

**Solheimsgaten 9A - 5037 Solheimsviken
Telefon 55 59 00 92**

PAA THINGREISER FOR 40 AAR SIDEN

Nogle Erindringer
av
En Gammel Sorenskriver (Ole Bøgh).

Bergen 1901
John Griegs Forlag.

Dette er notert kopi av en bok som i dette utdraget er omhandlet en
Tingreise til Lindås i 1860.

Navneliste.:

-Forfatter av boka	= Christopher Bøgh (son av sorenskrivaren).
-Futen	= Mathias Peter Janus Neuberg
-Sorenskrivaren er	= Ole Bøgh
-L	= Lindås
-Smalt sund	= Spjøtoy / Sluseena. (Sjøsluser ved innløp til Lindås).
-Prestegården	= Lindås Prestegard
-Tingstedet	= Lindås Prestegard
-Presten/Prosten	= Jacob Hveding (Vidding).
-H	= Holtermann / kapellanen
-Husets damer	= Hvedings kone og døtre.
-Ø	= Fedje
-Toftegaardsbas	= Christopher Kahrs. Toftegård, som oldefar Ludvig J. Daae kjøpte
-fru L «Børildbasen»	= fru Lambrecht frå Børilden, enkja etter løytnant Lambrecht
-Klokker T	= klokkar Martinus Jakobson Tykkhelle
-Major B	= Den tyske major Brügger som kom til Frøyset
-Ættingene	= Daaefolk
-Distriktlegen	= dr. Krohn.
-Bryggen i B.	= Tyskebryggen i Bergen
-Lensmann Lindås	= lensmann Hans Jakob Laastad
-Lensmann Alversund	= lensmann Brudvik
-Bremeren	= Tysk handelsmann i Alversund
-«onkelen»	= Den gamle kandidaten
-Gamle Anders	= Må væra leiara for rorarane på Vengebåten
-Holtermann	= Provst Hveding sin personellkapellan
-Proprietæren	= A. Haraldsen frå Årås i Austrheim

Avskriften er på gammelt riksmål. Denne skriver jeg om til «bortimot» dagens riksmål. (1998).

I min omskrift er de rette navn oppgitt.

(Lambrecht skal ha druknet i Radsundet).

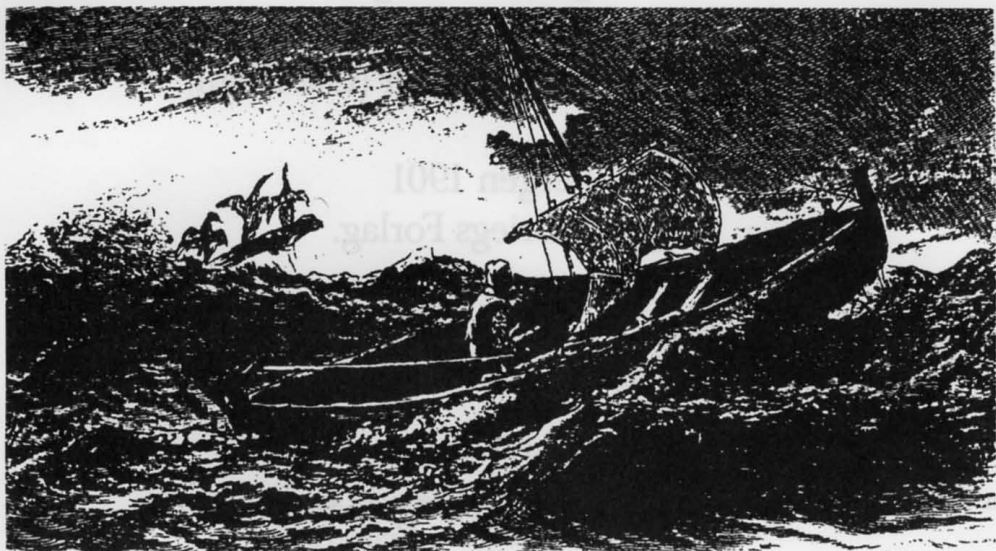
(«Toftegaardsbasen» eide Kvalvågen før min oldefar Ludvig J. Daae kjøpte den i 1860 årene.

(«Toftegaardsbasen» skal til slutt ha spilt pengene sine bort i 5.Kort. Om kvinnfolk?).

Christopher Kahrs er av de kjente bergensslekter av Kahrslektene.

Med Sorenskriveren på Tingreise i Nordhordland i 1860 årene

Innledning er en artikkel som Johannes Guldbrandson skrev i Morgenavisen i Bergen 14.august 1967.

Han skrev om en bok som kom ut på John Grieg's Forlag i Bergen i året 1901.

Boken må hatt godt salg idet den kom ut i 2.opplag.

«MED SORENSKRIVEREN PÅ TINGREISE I NORDHORDLAND FOR 140 ÅR SIDEN»

Bergenshistorier og Vestlandskrøniker har ofte sjarm og lune. Ikke bare folkelig humor og groteske påfunn, men heller betagende skildringer av mennesker og menneskelige livsforhold og livsformer som viser menneskene slik de er, utstyrt både med svakheter og verdifulle egenskaper.

Et typisk tidshistorisk dokument i så måte er en liten bok.: "Paa Thingreiser for 40 Aar siden.

Nogle erindringer af en gammel sorenskriver"

Boken kom ut på John Griegs Forlag i Bergen i 1901. Den er så morsom og gir et så levende innblikk i tidsforholdene omkring 1860, at den fortjener å komme i nytt opplag.

Embedsdistriktet er Nordhordland, og sorenskriveren som erindreren er Ole Bøgh.

På en høsttingreise fikk hans sønn studiosus Juris Christopher Bøgh være med som ekstra-

kontorist og på sine gamle dager som sorenskriver i Sør Sunnmøre har denne sønnen gledet seg over å skrive om tingreisen i 1860 årene sammen med faren. Sorenskriver Ole Bøgh var ikke bare en dyktig embedsmann, men inntok også en fremtredende plass i selskapslivet i det gamle Bergen. Hans far var en nær venn av president Christie. Selv tilhørte Ole Bøgh også denne krets, da han første gang var gift med en datter av Lyder Sagen. Andre gang giftet han seg med en datter av sin gamle venn prost Jacob Hveding i Lindås.

Ole Bøgh vanket blandt mennesker med selskapelige og kunstneriske interesser, embedsmenn, kunstnere og velhavende kjøpmenn, en meget eksklusiv krets.

Her passet Ole Bøgh godt inn med sine mange talenter, sitt vidd og sitt lune. I 1855 var han blitt utnevnt til sorenskriver i Nordhord-

land, og resten av sin embedstid ble han i denne stilling.

Til sorenskriverens embedsplikter hørte den gang, som nå, hvert år å foreta en rekke tingreiser.

Før en slik kunne foregå, var det meget som skulle forberedes.

Foruten at berømmelse og tilsigelse på tingstedene skulle utferdiges, skulle protokoller og dokumenter, nistebommer og flaskefor pakkes

SKRIVERBÅTEN

Til sorenskriverens herligheter hørte den gang sorenskriveriets båt, en stor og rommelig Vengebåt.

Til vanlig lå den opplagt i et naust ute i en av Nordhordlandsbygdene. Men når sorenskriveren skulle bruke den, ble den rodd inn til Bergen og fortøyd i en hop inne i Vågen.

Skriverbåten var vel kjent i Nordhordlandsbygdene. Den var et vakkert fartøy, vel utstyrt og godt vedlikeholdt, hvitmalt og med en bred rød stripe. Akter bar den en utskåret og forgyllt figur.

Fra stormasten vaiet det norske flagg, og akter en lang rød vimpel med båtens navn i hvite bokstaver.

Vengebåten var et vakkert syn når den lå og duvet i passende vind, eller ble drevet frem over blikkstilte sjø av kraftige åretak.

Det var romantikk over båtreisene den gang. Både de lange hyggelige båtreiser når vind og vær ikke var altfor kontrari, og ved de kordiale samvær på tingstedene, etter dagens arbeid.

La oss begi oss ombord og la Christopher Bøghs skildring være reisehåndbok, som vi supplerer med opplysninger av en våken iakttagger og vismann, som nøye kjendte Nordhordlands bygder og folk på denne tid.

KANDIDATEN

Etterat skyssfolkene hadde bragt bagasjen ombord og hadde stuvet den i båtens midtrom, hvor også kokkekona hadde fått plass med en stor korg og en ditto paraply, kom skriveren og hans følge.

Vi merker oss blant disse en eldre herre med et påfallende geistlig utseende. Der var en gam-

mel theologisk kandidat som ikke hadde latt seg ordinere.

Fra skoledagene hadde han vært skriverens venn. På tingreisene ville denne gjerne ha ham som protokollfører. Det gikk ord om at den gamle kandidat hadde vært en venn av Henrik Wergeland, og at han mer enn en gang hadde svunget pokaler sammen med denne celebre herre.

Nå bodde han i lensmann Brudviks hus på Lillebergen og fordrev tiden med å lese gamle "Morgenbladet", røke Petum Optimum supter Solem, hugge ved å gå på rullen, men ellers ingenting.

Bare når skriveren tok ham med på tingreiser, eller en eller annen av Nordhordlandsprestene ville slippe å preke en søndag, og bad ham om assistanse, innfant han seg beredvilling for å gjøre en tjeneste.

Med selvfølelse fortalte han at han hadde prekt i 27 kirker.---

Den gamle kandidat var en elskverdig og hyggelig mann som alle satte pris på. Hans popularitet var så stor at alle kalte ham "onkel", en honnør som han var meget stolt av. Han egentlige navn er glemt.

Så la skriverferden ut på ferd. Det første anløp var Sandviken, antagelig på "Bergestøen" Her kom futen ombord, Mathias Peter Janus Neuberg, med sine kasser og kister. Når han skulle på tingreiser var han alltid iført kavai eller ulster som hadde gjort tjeneste den tid han var foged i Nord-Norge og senere på Østlandet. Dette folderike kledebon kallte folkene på skriverbåten for "huset"

Så folderikt var det.

PÅ REISE

Under tingreisene om høsten var det seks steder som skulle besøkes, så det var nok å skrive om for en våken iakttagger, og den unge protokollfører som nå fikk innblikk i praktisk jus, fikk se å lære meget.

Han fikk også oppleve hyggelig samvær med rettens folk. Bokens forfatter forteller levende om sine inntrykk. Med et lunt smil i øyet skildrer han tingvertene så at vi synes vi også er med. Med hensyn til komfort var det nok forskjellig på de ulike tingsteder. Men det skortet aldri på velvilje, tjeneste og omsorg. Hvert tingsted

hadde sin skikk som aldri ble fraveket. På tingstedet i Manger viste aldri tingverten seg, men overlot til sine betrodde folk å stelle for øvrigheten.

I Alversund var det annerledes. Her var handelsmannen, en naturalisert tysker, tingvert. Når det her holtes ting, og skriveren og hans folk kom, opptrådte han som den perfekte vert.

Ved måltidene presiderte han ved bordet, og under aftenens samvær ville han gjerne være midtpunkt. Han underholdt da gjestene om sin fødeby Bremen, som han satte høyest av alle byer i verden.

Han talte et underlig blandingsprog, som besto av tysk og genuint bergensk, slik som det dengang ble talt på Tyskebryggen og på bodene, og som i seg selv var så morsomt at det skapte munterhet hos tilhørerne.

LENSMANNEN

I Alversund bodde det også en gammel original lensmann som sorenskriveriets folk hadde stor moro av. Han tok seg selv svært høytidelig og passet godt på sin verdighet.

Ved alle anledninger bar han lensmannsuniform, som besto av en blå rundtrøye med blanke løveknapper. Vesten var knappet helt opp til halsen med en tett rad av mindre lignende knapper.

Til utstyret hørte også en gammel rødbrun parrykk som han stundom tok av seg når det ble for varmt.

Med et par solide briller i sølvinnfatning og ansiktet lagt i høytidelige folder, var han billedet på en gammel staselig bondelensmann. Han passet godt på formene og det seremonielle og syntes at skriveren ikke tok tilbørlig hensyn til dette under tingmøtene.

Den gamle lensmann ville gjerne bli stortingsmann. Han unnlot ikke å nevne at de menn som ble sendt til "Tinget" etter omstendighetene var bra og dyktige nok. Men det hadde ikke vært av veien om de også hadde hatt noe mer innsikt og klokskap. Det var tydelig at lensmannen mente han selv ville vært bedre skikket. Han oppnådde alltid en stemme - sin egen - og fortalte til alle som ville høre på ham, at han hadde fått stemmer til å bli stortingsmann, men aldri hvor mange.

Dette ble omsatt utover bygdene til at: "Lensmannen hadde være tett på te verta stortingsmann"

Det var sannelig ikke lite, bare det.

Den gamle lensmann ville også gjerne gå for å være en lærd mann. I tidene løp hadde han samlet seg en ganske betydelig boksamling, vesentlig kjøpt i sekkevis på auksjoner etter avdøde prester og andre embedsmenn. Likt og ulikt hadde han på dette vis fått tak i.

Bøkene hadde han prydelig stillet opp i hyller i sitt store hus. Midt på gulvet hadde han plassert et stort plankebord med en solid armstol på den ene siden. Selv bodde han i et mindre hus tett ved, og hadde nok her den egentlige "lensmannsstova"

Når så den gamle lensmann fikk beskjed om at det på fjorden ble sett båt, antagelig med gjester som ville besøke ham, skyndte han seg til sitt "studer-kammer", og satte seg i positur ved bordet med en svær foliant oppslått foran seg og med en mine som om han var sterkt opptatt av lesing og studier.

Ja, den gamle lensmann var en løyerlig skrue, men et elskverdig og hyggelig menneske som alle måtte sette pris på.

PRESTEGÅRDEN

Så gikk tingreisen til Lindås hvor prost Jacob Hveding var tingvert. På grunn av gammelt vennskap med sorenskriveren hadde prosten tatt på seg dette verv.

Lindås var det største tinglag i sorenskriveriet. Derfor var det her avsatt fire dager til ting.

I Lindås Prestegård var det god plass. I et par av uthusbygningene var det ordnet til tingstue og skrivestue, og i prestegårdens mange og store saler kunne det huses mange nattegjester. Prosten selv nøt stor anseelse, ikke bare på Lindås, men overalt i Nordhordland. Han hadde en sterk og aktet posisjon og ble sett opp til av alle som lærte ham å kjenne. Han var også en gjestfri og hyggelig mann og en utmerket vert, så her likte sorenskriveriets folk seg godt. Særlig så de hen til de hyggelige samvær i prestegården når dagens arbeid var endt. De bugnende bord med østers og andre gode saker forhøyet stemningen, som senere på kvelden nådde klimaks når prosten spillte fiolin til klaverakkompagnement, mens dansen ble trådt i de store stuer.

BEGERKLANG

Etter tingdagene på Lindås stod Hosanger for tur. Her var det gamle Hans i Bernestangen som var tingvert. Han var gammel og skrøpelig og husene og bekvemmelighetene temmelig nedslitt.

Men stellet var godt.

Skikken var den at på Bernestangen skulle sorenskriveriets folk selv arrangere hyggesamværene om kvelden etter at arbeidet var utført. Dette hadde også sin sjarm og førte til mange morsomme påfunn.

Så fortsatte tingreisen innover Nordre Osterfjord og Bolstadfjorden til Bolstadøyri. Her var den kjempesterke Christopher Garmann tingvert. På tingstedet var det brennevinshandel med utskjenking. Dette foregikk i kjelleren under våningshuset. Men den kjempesterke vert tålte ikke bråk og spetakkel. Var det noen som ble altfor brysomme, lempet tingverten dem uten skånsel ut av kjelleren.

Slik stod det respekt av.

Fra Bolstadøyri bar det til Mjeldalen i Haus. Her var enkefru Fredrikke Krohn tingholderske.

Hos henne bodde det en gammel pensjonert prest, Fredrik Christian Holberg Arentz.

Som ofte var tilfelle med prester i den tid, var han stolt av å kunne latin, og holdt gjerne øvrigheten i ånde med latinske sentenser. Dette var

det siste tingsted på høstens tingreiser.

I sin beskrivelse av tingreiser for 100 år siden har forfatteren også fortalt om andre orginaler og morsomme mennesker enn de som allerede er nevnt. Med lune og humoristisk sans skildrer han disse særpregede personer slik at vi som nå leser boken, uvilkårlig får til overs for den.

Også betagende naturskildringer av Nordhordlands vakre bygder har han funnet plass til.

Beskrivelsen av en tingreise for hundre år siden er et verdifullt tidshistorisk dokument som viser hvordan en gammel embedsmann betjente sitt embede under lange og tildels besværlige reiser.

Vi synes vel at det som fortelles ligger svært langt tilbake i tiden. Men embedstjenesten i dag er stort sett den samme som dengang, det er tidsforholdene, livsvilkårene og kommunikasjonsene som gir et helt annet bilde.

Vengebåtene eksisterer ikke lenger. Den siste gikk med ved eksplosjonen på Marineholmen i 1940.

Den hadde sin historie og var av den grunn bevart. Det var nemlig denne Vengebåt som i 1814 førte Bergensrepresentantene til Lærdal da de skulle møte på Riksforsamlingen på Eidsvold.

Denne eksplosjonen gjorde oss et historisk minne fattigere.

Det var et tap som ikke kan erstattes eller gjenopprettes.

Paa Thingreiser

Her følger beretningen slik den var notert av studios Christopher Bøgh.

Vi tar fatt på det avsluttende kapittel ved besøket hos lensmann Brudvik på Lillebergen.

Kun likeoverfor vår gamle Foged følte lensmannen seg ikke ganske trygg. Hva enten det nu var, fordi Fogeden var mindre forsiktig i sine uttrykk, eller fordi han la for dagen mindre ærbødig andakt likeoverfor hans grunnmurte selvbevisshet enn vi andre, virket hans sardoniske smil og det umiskjennelige ironiske drag i hans bemerkninger foruroligende på lensmannen og gjort ham mistroisk, således at hans lyst til å utfolde seg imponerende for oss andre fikk

en demper på seg, når Fogeden var tilstede, hvilket på sitt vis kunne være rett fornøylelig.

KAPITTEL VI (I ORGINALBOKEN)

Når Thinget den tredje dags aften er avblæst - om jeg så må si - av lensmannen, og

“den Bremer Rauhauskeller” og “de tolv Apostles” pris for siste gang, for dennegang har lytt i vårt øre, og Vengebåten, som såvel skyssen

har hatt sitt Domicil, atter har inntatt sin dyre last, går reisen videre gjennom de trange sund og over den brede fjord (Lurefjorden) til strømmen (Spjotøy).

I de trange sund er farvannet flere steder knapt og strømmen strid, og jeg minnes engang i en noe senere periode, da de små dampskib såvidt hadde begynt å hjemsøke våre fjorder, at vi med en sådant rendte på en flu med sådan kraft, at vi tumlede om hverandre på dekket og alle vinger ble slått av propellen.

Vi var et helt selskap ombord, og en eldre frue rev, under krampeskrik og besvimelsesanföll, gullknappene av sine mansjetter, som hun deretter puttet i lommen, forat iallfall de skulle bli reddet.

For å komme inn i det siste fjordstykke før L (Lindås) nås, må man passere et meget smalt sund, hvor strømmen med flod og ebbe løper inn eller ut, strid som en elv, slik at den ikke kan roes opp, når den faller som striest imot.

Vi har derfor vårt strømtau i båten, som festes i for- og bakstavn. Den hele besetning, unntagen en mann, som står ved roret og skal holde båten midsstrøms, går i land og spenner på seg tauet og drar båten møysommelig igjennom.

Det er med mange gjetingner om flod og ebbe at vi nærmer oss innløpet.

Strømmen er i mot, og vi må alle opp, unntatt "gamle Anders" og onkel, som ikke tør våge sine tynne ben på den storstenete og storhullede an tydning til en kai, som fører langs stranden.

Vi blir således stort mannskap til å trekke båten, så den forholdsvis lett glir frem i den fos sende, stride elv.

Fra sjøen trer en rekke lange bakker opp mot Thingstedet, som er intet mindre enn selve prestegården. Provsten er Sorenskriverens venn helt fra skoledagene, og for hans skyld har Provsten gått inn på, inntil videre, å overta tingholdet.

Det var perlen blant våre Thingsteder. (Lindås Prestegård).

Prestegården ligger høyt oppe med en storartet utsikt over det ene fjordstykke utenfor det andre, skildt ved lave, lange øyrekker, og ytterst ute i havet, og derutefra blinker i de mørke afterner et sterkt lysende fyr.

En stille sommeraften på benken utenfor huset i haven, når fjord og hav ligger stille og blank, og solen går ned langt ute bak de lave øyer og kaster et gyldenrødt og fiolett skjær over himmel

og fjord, mens skumringen langsomt faller på, kunne rett stemme sinnet til fredfulle tanker og gjøre den unge skare, som så ofte om sommeren så ofte samlet seg der, stille eller gi stemning til en sang, som klang harmonisk sammen med naturens egen stemning.

Prestegårdshuset var en temmelig lang lav bygning, baktill ved et tun skildt fra en rekke lave uthusbygninger.

Det hørte til disse hyggelige gamle prestegårder, hvis ruminnhold jeg så ofte har studert på.

Lave, og ikke meget anseelige så de gjerne ut, men de syntes å være elastiske og å kunne utvides etter behovet.

En sådan prestegård illustrerte på en slående måte det gamle ord.: "at hvor der er hjerterom er der også husrom", og en sådan prestegård var i fremtredende grad den her omtalte; det var utrolig hva den kunne rumme.

Vi kunne mene at nu var dog hvert rum belagt og vel så det, men det kom flere - og der kunne komme mange - så ble der på en vidunderlig måte også rum for dem.

Men så var vel heller ikke fordringene så store som nu. Men den ekte gjestfrihets så velgjørende freidighet ble det budt, som det var, og det vennlige smil og varme håndtrykk hvormed man ble budt velkommen, gjorde det kanskje tarvelige rum lunt og hyggeligt, og ingen fikk se eller føle den innvendige fortvilelse, hvormed husets damer med øynene spurte hverandre, om hvor i all verden de skulle gjøre av de nye gjester; hvor skulle de ligge, og hva skulle de ligge på?

Husts beholdning av sengeklær, tepper og puter syntes ubegrenset, men allikevel!

Ingen fikk høre om hvorledes husets folk måtte rømme sine egne rum å overlate sine senger og sine tilvandrede bekvemmeligheter til de fremmede, mens de selv, der dog skulle bære dagens byrde og hete med, også å skulle tilfredsstille den store flokk's øvrige behov, fikk en kortvarig nattehvil.

Gud vet hvor og Gud vet hvorledes. Jeg er ikke sikker på om Provstens eget soveværelse, der tillike var hans kontor, alltid fikk være i fred.

Oså alle de menneskers bespisning!

Jeg har ved særlig store anledninger sett inntil 3 bordsetninger til det lange frokostbord, innrettet etter den tid de forskjellige gjester stod opp om morgenen. Man kan da kanskje forstå det strev og all den omtanke som middagen og alt

det øvrige krevde, og hva en sådant hus måtte være belaget på.

Men det må jeg jo også si, at i de tider nettopp de, som forsto gjestfrihetens lover smukkeste og best, der, hvor den sanne åndens og hjertets dannelse satt til høybords, der kunne, når det ikke nettopp skulle være særlig fest, tarvelig og hjemmelaget kost sttes frem uten frykt for at det ikke skulle være fint nok, og heller ikke falt det noen inn, at det ikke var det.

Hjertelaget, følelsen av den glade, elskverdige tvangsfrie gjestfrihet måtte virke varmende og gjøre måltidet til et festmåltid, selv for den stiveste og kresneste.

Jeg har sett forvendte "fine" bymennesker lik-som med forundring gir etter for den følelse av velbehag og virkelig nydelse som en sådan ukunstlet utfoldelse av den ekte prestegårdsgjestfrihet måtte vekke - Jeg må her tilføye, at mens jeg skriver dette, står for min tanke mer enn en prestegård, som har vært meg kjær, og hvor jeg i min ungdom har levet mange herlige dager.

Jeg har selv i en langt senere periode av mitt liv levet på landet og hatt gård og gjester, men de gode gamle prestegårdenes elastisitet og forunderlige evne til, uten oppstuss og tilsynelatende uten anstrengelse, å øve gjestfrihet i sådan målestokk, den har jeg nok ikke kunne gjøre etter, og ikke sett andre har gjort det etter heller, og nettopp dette har øket min beundring for den og stillet minne om den i forøket glans.

Dette thinglag hørte til de store, så vi holdt ting der i fire dager. Når disse dager var på det beste på hele thingreisen, og livet der artet seg så, at dagene tross meget arbeid ble til virkelige festdager for oss, skyldes dette i første rekke vår vert's, Provstens personlighet.

Han var dengang en mann i sin kraftigste alder, og når han bare viste seg, tettbygget og korpulent, med det sunne rødmussede ansikt. det kraftige krusete hår, og øyne, hvori intelligens og jovialt lune spillte, førte han seg med et pust av freidig sunn livsglede og elskverdige åpen naturlighet, som virket høyst inntagende.

Han var på en usdvanlig måte knyttet til sin menighet; hans far og svigerfar hadde selv vært dens prester, han selv hadde i sin ungdom virket der som personellkapellan og var i en forholdsvis ung alder blitt sogneprest.

Hans friske, jevne, lett forståelige prekenes, som fjernt fra alt pietisteri åndet sann kristelig varme, fremført med mandig veltalenhet, fylte hans kirker. Hans likefremme vesen, uoppslitelig tålmodighet i å høre på alle klager og bekymringer, og hans virksomme deltagelse i sin menighets ve og vel gjorde "han Jakob" elsket av alle, unge og gamle, og skapte et smukt, og for hans gjerning, fruktbringende fortrolighets- og tillitsforhold mellom ham og menigheten.

Dette kunne gi seg utslag på en troskyldig og naiv, for de gamle Striler, karakteristisk måte. Til hans prestegjeld hørte en langt ute i det åpne hav liggende øy, (Fedje) hvor der dengang kun var gudtjeneste 4 ganger om året.

Han kom derut engang, da småpalefisket ikke falt etter ønske derute, og da han gikk på prekestolen, var det derfor en gammel Stril som nappet ham i armen og hvisket.:

"Du Jacob, du lyt orda litevetta med Vårherre om småpalen"!

Provsten fikk - jeg tviler ikke på en taktfull og oppbyggelig måte - småpalen med i sin bønn, og nede fra kirken lød fra de gamle.:

"Gud høyre deg Jakob"!

Til hans femtiårs fødselsdag hadde menigheten samlet inn penger til en gave til ham, og en søndag etter gudstjenesten, da han på sitt kontor alltid måtte gi audiens for en hel del mennesker, før han kunne få sin middag, kom blant andre en gammel mann, som ba Provsten om han kunne låne ham en ort.

"Ja, det kan du få, men hva skal du med den her ved kirken"?

"Jau, dei kjem med denne listo du veit, til denna heidersgåvo me hev ætla deg, og so hev dei likna ein ort på meg, og eg hev inkje pengar med meg"

Provsten måtte le, og mannen fikk sin ort.

Blant gavene ved denne leilighet var også en stor ølkanne av sølv. Da den var ankommet, og med de andre gavegjenstander utstillet til beskuelse, tok en gammel Stril og veiet den i hånden og bemerket sindig.:

« Da e so mykje sølv i den, at dei kunne tekje ein tomthing åt han Holtermann»

Det viser nokså karakteristisk forskjellen i tidsånden, at menigheten valgte en ølkanne til gave for sin sogneprest.

Vår tingstue og skriverstue var innrettet i et

par av uthusbygningene.; lavt under loftet var det og fullt hus var der stadig, så det kanskje var nokså sundt de mange turer vi måtte springe over tunet mellom disse bygninger innbyrdes, og fra dem til våningshuset, men sure nok kunne de falle disse turer i mørke og snedrev over det knudrete tun, hvor formelig små fjellrekker raget opp.

Her sat en aften i skriverstuen fullmektigen, opptatt av sin dokumentskriving, mens stuen var proppfull, da folket i det sure vær ikke kunne holde til utenfor. Jeg fikk den dag fra en kamerat i Christiania sendt en avskrift av den berømte vise.:

«Ueland sad i sin fiskerbaad, tra la la o.s.v., og var saa vaad og taarevaad, tra la la la, o.s.v.» som dengang nettopp var ganske ny.

Fullmektigen fikk den til gjennomlesning, og den tiltalte ham så, at han syntes at han også måtte synge den.

«Sitt dokker nu pent ned folk og lydt efter, saa skal jeg synge en vise for dokker», sa han, og Strilene satte seg tilrette på benke- og protokollkister og nisteskrin rundt veggene, mens fullmektigen sang alle de mange vers igjennom, idet alle tilhørerne tra, la, laet samvittighetsfullt sang med.

Det hele gav et eiendommelig billede; den lave stue, den svake belysning fra den tykke kvalme lufrødt lysende lampe og de mange alvorlige, ja for de gamles vedkommende andektige ansikter, der de satt og hørte etter med foldede hender.

Da han sluttet, hersket der dyp stillhet, inntil fullmektigen spurte.:

«Nu, var ikke det en pen vise?

Da lød ut fra kroken ved ovnen fra en gammel mann, som hadde sittet og dubbet i varmen, med en dypt sukk.:

«Å, jau mann, berre me kud`ne leva ætte da!»

Han trodde at det var en salme eller annen oppbyggelig sang han hadde hørt.

Stort bedre forståelse hadde vel ikke de fleste av de andre heller. Det var nu den tid!

*

Om formiddagen tok vi oss gjerne tid til å gjøre en liten visitt inn i stuen, hvor der servertes et glass vin med hjemmebakket kake til, for de av

bygdens folk som Provsten fra kontoret sendte inn for å trakteres.

Der kunne vi treffe den gamle «Toftegaardsbas», en ganske liten mann, med livlige trillende øyne og et preg av gammeldags belevenhet over sitt vesen.(Christopher Kahrs).

Han hadde i sin tid vært en rik mann, og etter forholdene derute en stor gårdeier (Kvalvågen/Fedje), og nu satt han som kårmann i en liten kårstue og levde på minnene fra sine storhetsdager.

De tok, for hans erindringer store dimensjoner, og hans historier fra de dager da han ferdes i utlandene og levde i sus og dus med «de store» derute, da han blandt meget annet duellerte med «Ponte Corro» i Hamburg og på spillehusene banket opp og kastet på dør en utall av representanter for forskjellige nasjoner, måtte helst opp-tas med forsiktighet.

Han mente ennu å være en veldig Selhundjæger og var ikke uvillig til å etterkomme en oppfordring til å vise oss sine jægerøyne!

Han kunne da gi sine runde blanke øyne et høyst truende uttrykk og få dem til å rulle rundt i hodet på en skrekkinnjagende måte, som gav den lille mann et høyst fornøyet preg.

At han også i sine velmaktsdager hadde dyrket blidere kunster viste han når han satte seg ved Pianofortet og med stive, krokete, og brune fingre spilte en gammel menuett eller vals.

Der kunne vi også se den stormektige «Proprietær» (Haraldsen) som hersket på Fosenøen over sine mange bygselmenn.

Han opptrådte alltid i den samme stive blå klædefrakke, med høyt stivt silketørklede om halsen, som nødet ham til å holde hode høyt.

Hans røde glattbarberte ansikt skinte av villig, noe nedlatende smil og hans frisyre var gjenstand for mitt studium og min bestandige beundring.

Hans tette, smukke gråspregte hår var foran lagt i en høyst kunstmessig krøll, og på sidene var det skill ned over hele nakken til halsen, børstet frem i en rekke blanke, regelmessige småbølger, som jeg aldri har sett maken til, og det lå alt sammen så fast, blankt og glatt, at hverken regn, storm eller hvilkesomhelst naturrevolusjon skulle kunne bringe forstyrrelse i det.

Han hadde - eller hadde hatt - en lidenskap

for å kjøpe opp på auksjoner alt mulig, og resultatene av dette støtte man på straks man kom inn i tunet på hans gård.

Utrangerte kanonlavetter og kanonhjul fra Bergenhus Festning, store hauger av gammel murstein og andre materialer av hus som var kjøpt til nedrivning m.v. fantes rundt om.

Inne i huset var den største overflodighet av alskens gjenstander, gamle slagur hang på rekke som i en urmakerbutikk, litografier og tresnitt i rammer stod i stabler mot veggen med baksiden utvendt. Dyner oppå hverandre nesten fra gulv til tak og ovner i massevis.

Jeg tror at på salen ovenpå var ikke mindre enn 14 ovner.

At han noensinne benyttet noe av dette han således hadde skrappt sammen, eller solgte eller ville selge noe av det, hørte jeg aldri noe om, og jeg formoder at det er blitt liggende der alt sammen, til hans død.

Det het seg at han var kvinnehater, og han drev sin gård uten kvinnelig hjelp etter sine egne agronomiske prinsipper, og disse syntes i visse henseender å ha vært lettvindte nok.

Det ble sagt at han ikke pløyde sine åkre opp, men kun strødde kornet ut til glede for himlens fugler, og baketter kjørte han ut, som gjødsel, sur melk og slo over åkeren.

Det var da heller ikke fra sitt jordbruk han høstet sin velstand. Det var fra de mange gode sildevåger, som skar seg inn rundt øyen, og han hadde sine parter i, og var vesentlig bestyrer av alle notbruk.

*

Der som seilende inn fru L (Lambrechts), enke etter «Børildbasen», løytnant L. (Lambrechts), strålende i alle regnbuens farger, en hatt etter antediluviansk mote, med en overflodighet av bånd og blomst i rødt, grønt og gult og et stort «Palmesjal» med sterke bunnfarger og et stort Palmeblad midt bak, det hele i farvesammensetninger som fikk en til å kveppe!

Hun førte en «dannet» konversasjon, som var til stor fristelse for lattermilde sjeler.

Der sitter i stille nytelse av sitt glass, med den røde nese og de små vennlige øyne skinnende av velvilje og velbehag, den gamle forhenværende klokker Tykkhelle.

Han hadde fra eldre tider ord på seg for at han, ved givne leiligheter, kikket i kruset stundom med et resultat som ikke var forenlig med hans kirkelige stilling og verdighet.

Sagnet fortalte om en begravelse som for lange tider siden ble holdt i prestegården.

Den sørgende familie sat i den ene stuen, mens en del av bygdens folk, som var innbudt til begravelsen, ble bevertet under klokkerens forsete i stuen på den andre side av gangen.

Plutselig går døren til familiens værelse opp, og over det høye dørtrinn stigende en svinglende klokke, med en ølkanne i hånden og med blussende ansikt synger han med sin sterkt lespende stemme.:

«Lystig og glad begynte vi dagen, lystig og glad vi ende den vil»

Der kan treffes de yngre ættlinger etter major B. (Brügger), nu gårdbrukere, vakre menn med stilfulle familietrekk og naturlig rolig vesen, fri for snobbete forsøk på å ville være annet enn de er, og også inne fra Masfjorden møter opp ættlinger etter offiserer eller prester, hvis ansikter og hele apparatisjonen røper tradisjon og slektsbevisshet uten all affeksjon. (Daae).

*

Om aftenen, når arbeidet er endt, er det godt å komme inn i de hyggelige stuer, hvor lys og lamper er tendt og det surrer godt i de gamle ovner.

Aftensmåltidet har her - for liebhavere - sin særlige tiltrekningskraft i stedets spesialitet, delikate Østers, og det slutter med at den store Sølvkanne går rundt, og der drikkes knapp for knapp, med den gamle replikkveksling.:

«Ola! Kva vil du!?

«Eg heve drukkje!

«Kor smakte da?

«Kje`dn åt!

Kannen leveres til naboen, som igjen bruker samme ceremoni med sin nabo.

Når vi har fått brygget vårt glass og kortbordet var satt frem, hadde vi det godt, og Whisten fikk forøket liv ved Provstens deltagelse i den; hans harmløse, så ekte joviale spøk, hans

fornøyelige drillerier likeoverfor onkel passet godt inn i ånden og tonen i vår krets og med vittigheter og de mange citater av klassikerne, som spillets vekslende begivenheter gav anledning til.

En av de stadige deltagere i disse våre symposier var prestegårdens nærmeste nabo, den elskverdige distriktslege, som alltid visste å goutere en god spøk og med liv og lyst deltok i vårt samliv.

Han var ekte østlending, såvidt jeg ved innfødt Christianiagutt, men han sluttet seg til oss på en måte som gjorde ham til vår venn for bestandig.

Når jeg taler så meget om kortspill, synes jeg å skylde meg selv, og andre, å fremheve at selve spillet ikke ble drevet med synderlig andakt, eller med hensyn til gevinst- eller

tapskonto.

Kortspillet var liksom mere en ramme for samtalen og spøken. Denne kunne likeså godt trives uten spillet og opplives ved en rikdom av anekdoter og fornøyelige historier, som samtalen kunne gi anledning til, og som noen og hver av oss satt inne med et ganske rikholdig forråd av.

Når menn som Provsten og Sorenskriveren var tilstede, kunne det overhode ikke mangle på både åndfull og opplivende underholdning.

Også sang og musikk kunne gi disse små hyggelige aftener mer enn liv og avveksling og var det ungdom tilstede, kunne Provsten ta sin violin ved fra veggen og til akkompagnement av Pianoforte spille opp til dans med stødig taktfasthet, mens han som ekte spillemann med foten trådte takten til sine gamle dansemelodier.

Da kunne vi også få de gamle med, og mangen Moliansk og Feier med vals og med kjede og andre av de uendelige gamle turdanser har jeg i mitt ansikts sved trådt der under glede og jubel.

Og ingen tok forargelse av det. Provstens elskelige, åpne - jeg kan si så åndsoverlegne sanne menneskelighet måtte avvæpne all surmaget bornerhet, og det tør jeg nok si, at denne velgjørende åpenbarelse av frimodig livsglede var mer skikket til å gjøre oss til bedre mennesker enn mangen prediken.

Provsten og Sorenskriveren, de gamle venner, er begge gått bort, men hos alle som har hatt den lykke å leve sammen med dem, å kjenne dem, vil bevare deres minne, og det er ikke alene som et minne, ved hvilke tanken gjerne dveler med vemod, men som en i sannhet levende kraft, som evner å gjennomsyre de kretser, i hvilke de levde og virket, på en måte, som gjør minnene til en velsignelse.

CHAMPAGNEGALOPPEN

Et ektepar hadde en sønn på 5 år. Gutten lå i sin egen seng på foreldrenes soverom.

En kveld ekteparet la seg i ektesengen, og sønnen seg i sin seng, var ektemannen frempå og ville ha seg en hyrdestund med konen.

-Nei, nei Klaus, du må vente litt, jeg tror gutten er våken-

Og Klaus ventet et kvarters tid, så forsøkte han seg igjen.

-Nei, Klaus, vent litt til, jeg tror ikke gutten er sovnet enda-

-Ja, da går jeg ned i stuen og tar meg et glass Champagne imens- sa Klaus.

Nede i stuen sprettet han en flaske Champagne med et smell, da korken gikk.

Da gutten hørte smellen, gikk han ut av sengen sin, tuslet over gulvet, og la seg opp i sengen til moren sin og sa til henne.:

-Du mamma, du kunne nå jammen latt han pappa fått seg litt i stad, nå kan du se hva du har gjort for nå skjøt han pappa seg i stuen-

Gammel skjønnhet falmer ikke...

Alder setter sine spor. Noen ganger er sporene små, men likevel ikke ubetydelige. Sporene er akkurat såpass tydelige at man får øye på sjelen, og det er ikke lite.

Det er gjerne slik som med en - ja., en voksen kvinne.

Den første ungdom er over, definitivt. Men livet det lever i beste velgående. Livet er brukt, javel, men ikke misbrukt. Det er nå det virkelige livet skal brukes, uten tanke på prestasjoner, slippe å måtte sammenlignes med alt og alle, det kommer alltid noe yngre etter, men er de bedre?

Erfaring kalles det visst.

Det modne som har vist sin styrke og utholdenhet, og kanskje beholdt sin ytre skjønnhet, trenger bare litt godt stell, kanskje kun for seg selv og sin egen del. O.k., litt utvendig staffasje kan man jo selvfølgelig få litt hjelp til. Det er ikke noe galt i det. Her snakker vi jo om en som nærmer seg de 40.

Men det er jo ikke snakk om transplantasjoner, heller ikke ansiktsløft av stort format, kun litt make-up sa å si.

For å ta vare på det som en gang har vært, et lite bidrag til å beholde skjønnheten. Det meste kommer jo innenfra, uansett. Formene er fullendte som de er, og det er en estetisk nytelse å beskue henne, foran, fra siden, eller bakfra. Ta

vakre fotografier fra nær sagt enhver vinkel. Uten blygsel, verken fra meg eller henne. Det finnes ikke noe som helst uanstendig i det, og hun går heller ikke lei mitt stadige pussel rundt henne. Lyden blir vellystig og vi rett og slett trives i hverandres selskap.

Samspillet blir til kjærlighet, og du blir ikke lei synet. Hun har hofteparti med umiskjennelige, bent ut sagt kvinnelige former. Ta et bilde foran, og du nærmest hører det lille snerr, eller et blikk som er fornemmet før du ser eller hører noe annet.

Men kan vandre rundt i henne, og nye vakre synsinntrykk gies hele tiden. Man kan faktisk snakke om estetisk nytelse, ikke noe mindre. Formene er kanskje ikke helt slik som vi er vandt til dem på dagens unge vidundere, kanskje litt mer fra en noe svunnen tid, dagens mer anorexiske avskrapte former hører til en senere tid, her er det slik det skulle være i de tidlige 60 årene, da det enda var lov å ha noe kjøtt på beina.

Og man kunne bære smykker med en viss tyngde. Det er ikke gull alt som glitrer. Krom er blankt det også, og blankt skulle det være. Det gjør heller ikke noe om det er med på å fremheve allerede fra før vakre former. Plastikk er moderne, men ikke modent.

Det er noe amerikansk over min nye venninne, kanskje. Joda, forbildet er fra USA, hvor man dengang kunne øse fra sitt overflødhets-horn. Men like tydelig en europeisk variant, den lyse, helst hvite varianten, er best kjent.

Men ikledd gevanter formgitt i Italia, designernes hjemland, er det dermed gitt muligheter for variasjoner for denne herlige skulptur.

Men som Eva er skapt av Adam's ribben, er min herlige skapning mer et produkt av moderne industri.

England var viktig for denne lekre skapnings første år, og det blir litt internasjonal flukt over hennes fortid.

Men hva er vel livet uten et hjerte, og det vokser seg sunnest frem i vårt eget nordiske klima,

det er ingen forkleinelse å kalle seg svensk. Da fremtrer min venninne kanskje noe mer frimodig, men både fult og temperament, kanskje litt mer enn det som var vanlig på den tiden, selv om vi begge innrømmer det gladelig, om futten fortaper seg, er heftigheten like stor. Og ikke minst, hun holder seg frisk og rask i vårt nordiske landskap. Joda, jeg elsker å tilbringe varme dager og lyse netter sammen med min nye, men ikke helt unge venninne.

Jeg nyter hennes klassiske utseende. Måtte de gyldne øyeblikk vare. Lenge.

Gammeldags er den kanskje, denne min nytelse, men det er nå en gang slik, at gammel kjærlighet ruster ikke.

(Magne).

**Vi i MAL ønsker alle medlemmer
av Maler- og Byggtapetsermestrenes forening,
Bergen et Godt Nyttår og takker
for samarbeidet i 1998.**

**Malermestrenes
Andelslag - MAL**

TVENDE GRANDE SEIGNEURS

I historiens lys kommer man ikke utenom det kjende munnhell.:

«Den som ingen fortid har, har ei heller noen fremtid»

De blir så lett utelatt i foreningsforhandlinger, men blir så ofte nevnt når man snakker om «gamle dage....», de tilårskomne hedersmenneskene.

Vi nærmer oss med raske skritt et tusenårsskifte, for den som er opptatt av historien og

farne tider, er dette en milepel av det store.

I Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen er der, forholdsvis, unge medlemmer, få er vi igjen som var med for 30 à 40 år siden, noen titalls år som bare er en parentes i historiens noteringer. Alt hva dagens mennesker foretar seg er basert på en fortid, en fortids skikk og fortids mennesker. Alle disse momenter har bygget det fundament som vi står på i dag.

La oss nå, ved en inngang til 2000 års tidene, se litt tilbake på våre malermestervenner og medlemmer, vi kan presentere litt om og av dem, deres livsløp er så mangslungen at vi nok bare får med et skjematisk notat.

Hvem snakker vi om.:?

EIGIL A. HENRIKSEN

Eigil A. Henriksen er født 28. februar 1913. Han begynte i malerlære i Bergen hos sin bestefar, malermester Rasmus A. Henriksen. Denne bestefaren var det man må kalle en «stormester», hadde mange svenner i sin tjeneste, og foruten vanlig bygningsmaling og utvendige arbeider, hadde han malerarbeid på de fleste «Fjorda-

båter», noe som vi eldre vet krevde ordentlig solid gammeldags fag- og kunstarbeid.

Denne ærede bestefaren skulle også ha vært en «Pigernes Jens», ja, tenkte man det ikke når en kjenner barnebarnet?

Eigil A. hadde en onkel, Olaf Henriksen som også var malermester, så man må si at vår venn Eigil kommer fra et malerdynasty, vi får snakke litt mer med Eigil A. om hans familie hadde noe med TV serien «Dynastiet» å gjøre, hvem vet?

Før Eigil skulle begynne i malerlære gikk han i 4. år på Kunsthåndverkskolen hvor de underviste i tegning, maling, kalkulasjon og bokføring

Så begynte han sin lære i 1930, da var han 17 år gammel, eller ung får en si, og utsto sin læretid og ble malersvenn.

Han løste Håndverksbrev i 1935. Samme året kjøpte han sin første bil, trolig med hånd sveivestart, stighbrett, og et «forkjølet» tutehorn!

Etter en tid begynte vår mann som egen malermester, inntil 1940.

Da skjedde det en ulykke under malerarbeid på Blaauwgaarden. Det var malermester Johs. Mikkelsen & Søn «Mikkelsen på Haugen» som foresto dette malerarbeid, og denne «søn», Finn ledet arbeidet.

Under den tids rigging var stillaset (stigene) satt slik at en stige var på en flåte i sjøen og neste stige på land. Så kom det en båt inn Vågen som laget endel bølger, slik at stigene ble forskjøvet, og sønn Finn Mikkelsen falt ned og mistet livet.

Det var denne sønnen som hadde mesterpapiret, som var påtenkt å drive firmaet videre.

Nå manglet gamle malermester Mikkelsen mester i sin bedrift. Derfor gikk han til Eigil A. og ba ham om å begynne hos seg som mester/arbeidsleder, han hadde håndverksbrev.

Da Eigil A. dro litt på dette, ble han anmodet om å begynne i morgen den dag, uten måtte bedriften avslutte da den manglet autorisasjon å drive. Som det gode menneske Eigil er, så slo han til og begynte som mestersvenn. (En utgått tittel i 1998).

Slik begynte Eigil A. hos Johs. Mikkelsen & Søn i 1940. Dette varte i 9. samfulle år, da sluttet han hos Johs. Mikkelsen & Søn og begynte egen malerbedrift i 1950.

Den tid brukte man enda handvognen til å frakte stiger og materialer på rundt til byens arbeidsplasser.

Som mestersvenn hadde Eigil opparbeidet seg en stor bekjentskapskrets innen byggebransjen, slik at han var godt ansett som mester for å få gi tilbud på maleranbud.

Det er ikke småarbeider Eigil A. har latt utføre i sin mestertid.

Av de største oppdrag kan nevnes den store utbyggingen i Haakonsværn Orlogstasjon tidlig på 1960 tallet. Vaksdal Mølle, Kalmarhuset og Hansa Bryggeri. Et utall av større byggeprosjek-

ter, som STRIMMELEN for å ha nevnt ett av dem. En tid hadde han hele 60. ansatte, noe som var en storbedrift verdig, selv under hensyntagen til at den tids malerarbeid trengte flere folk på jobb en nå, p.g.a. materialbruk og utførelsesmetoder.

Eigil A. var tidlig ute som kunde i MAL. I 1964 alt handlet han hos MAL i Oslo.

Et «utenomekteskapelig» forhold til malerbransjen må nevnes at han også drev med i mange år. Han importerte Kamelull! fra England og produserte Kamelullsocker, Knevarmere og Skuldervarmere av ullen.

Eigil A. var styremedlem i Malermestrenes Forening i 15 år, derav formann i 1968-1972, og vi som var med ham i styret der husker de muntre styremøtene som han ledet.

Selv i 1998 er Eigil A. en aktiv mann. Han bor på Bergen Næringsråds Aldersboliger i Sandviken. Dagene blir for korte til denne aktive og ungsinnede mann. Han driver med sjakk, Kjegler (han er med i denne Doddeklubben), går turer i Fjellveien, maler Akvareller som han titelerer.: «Fra Grøftkantene», et av disse fine malerier henger i Karstein`s museum i Lindås.

Eigil A. har sin helt egen venninne, «som bestefaren, så også hans barnebarn»

maleremester Eigil A. Henriksen, blir snart 86 år! har vært og han er en hedersmann, en positiv og gledens gentleman som vi er glad vi kjenner og har som venn.

Eigil er i dag Æresmedlem, og Ridder av « Den Gyldne Stige»

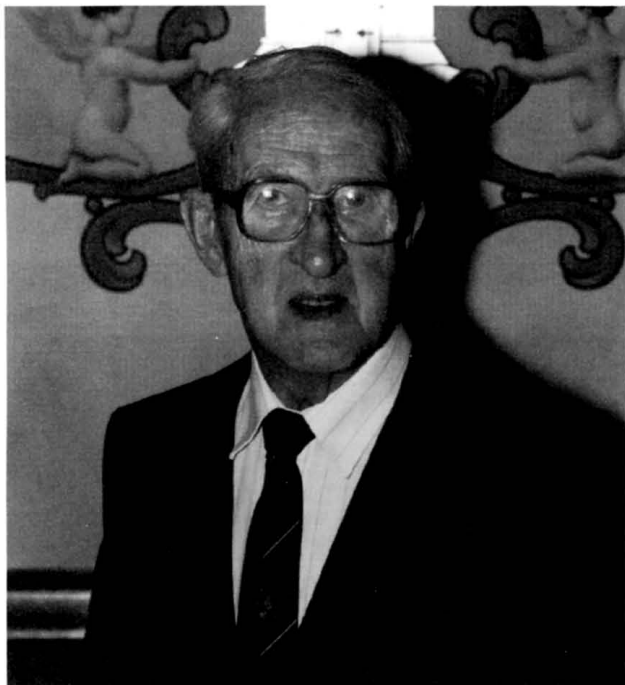
*****

Når lysene tennes der hjemme

Hver gang skumringen stille seg senker,
mine tanker til hjemmet da går.
Og jeg smiler skjønt hjerte det gråter,
for mot kvelden jeg hjemlengsel får.

Snart vil lysene tennes der hjemme,
og i drømme jeg atter er der.
Aldri kan hjemmets lys jeg vel glemme
thi de minner om dem jeg har kjær.

EGIL KNUDSEN

Egil Knudsen er født 19. mars 1912, og etter folkeskolen begynte han i malerlære i 1928 i Bergen hos malermester Unsgaard, et solid malermesternavn som drev virksomhet i Bergen i mange år, og hadde opptil 25 malersvenner og lærlinger på det meste.

Egil er ikke bare en hederlig malermester, alle bør ha interesser utenom sitt arbeid og for denne mannen har livet vært et liv i idrettssfæren, noe vi skal komme tilbake til.

Egil Knudsen arbeidet som maler i Bergen Kommune i 10 år i tiden 1936 til 1946.

I 1946 hadde de en særlig dyktig tegnelærer på læringskolen, det var Nordahl, mannen som bar tegnet fanen til « Den Gyldne Stige»

Knudsen forteller at denne Nordahl gjorde tegnetimene så interessante på kveldsskolen at elevene ikke ville gå hjem når timen var slutt, de ønsket å fortsette, enda dette var på kveldstid!

Men, Nordahl ble gammel mann, og man hadde bruk for ny tegnelærer. Egil hadde vist store ferdigheter som tegner, så en dag i 1946 kom malermester Nils Paulsen opp på Haukeland Skole, hvor Knudsen drev med malerarbeid for kommunen, og tilbød ham plass som tegnelærer.

Da hadde imidlertid Egil bestemt seg for å begynne med egen malerbedrift, og da hadde Nils Paulsen sagt.:

-Ja, har du tenkt å starte for deg selv så synes jeg du skal gjøre det-

Slik startet firmaet malermester Egil Knudsen, et år etter at 2.verdenskrig var over, og man var i full gang med gjenreising av by og land, her var rikelig med arbeid, og rasjonerte materialer for de byggende mennesker.

Frem til 1960 årene var det flere malermestre med navn Knudsen, men det var bare en Egil Knudsen. Vi som i 1950 og 1960 årene var lærlinger og svenner så litt misunnelig på de som fikk lære hos Knudsen, vi visste at hos den mannen var det kvalitet og ærlighet som var prioritert, noe som er bevist all tid siden, også etter at Egil jr. overtok og driver firmaet den dag i dag.

Det var ofte slik før i «gamle dage» at endel malermestre drev med det vi kaller for «faste kunder»

Egil Knudsen var (og er enda) et av disse bedrifter som har klart dette, noe som alltid er tuffet på kunders søken etter faglige dyktige medspillere, og ikke minst punktlighet m.h.t. avtaler.

At firmaet Knudsen har drevet i denne sektor i alle år taler sitt tydelige språk, i så måte.

Egil drev aldri så stort, på det jevne har han hatt 7 à 8 mann i sin tjeneste. Hans kundegrupper var imidlertid få men store som.:

-Universitetet i Bergen. (Kunde i 55 år).

-Fiskeridirektoratet.

Og mange andre av mindre format.

I styret for Malermestrenes Forening (dette var før vi het Maler- og Byggtapsetmestrene) var Egil Knudsen i mange år og formann i tiden 1962-1964. Han var også i fremste rekke da man fikk etablert MAL i Bergen.

Så var det denne hedersmannens idrettslige virke. I alle år har han vært tilknyttet det kjente idrettslaget VIKING.

-I 1934 var Egil i friidrett i Eliteklassen! i Holmenkollstafetten.

-Han har kretsmesterskap på ski

Bare for å ha nevnt hans største idrettslige bragder.

Utenom huset i Ole Viigsgate har Egil 2 hytter, den ene er Toroddytten på Sandviksfjellet

Snart 87. år gammel går han den dag i dag fra fra Fløybanen til Rundemannen, det er sannelig sprekt, også under hensyntagen til at han i dag har dårlig syn og at han hører dårlig.

«Fjellturene er terapi og gir godt» sier Egil

I dag bor han alene på Møhlenpris, hans kjære kone gikk bort for noen år siden. Han stel-

ler seg selv, stort sett, men middag blir bragt til ham fra Johannes Menighet.

Måtte du Egil Knudsen, hedersmann, gentlemen, forgangsmann og malermesterkollega

få det godt i all tid, det unner alle dine kolleger deg.

Egil Knudsen er Æresmedlem og Ridder av «Den Gyldne Stige»

Livets Dans

Mel.: Jeg plukker fløyelsgress
(Karstein 22.02.1998)

Den fyrste gongen at eg fekk dansa
då var eg liten og blid og glad.
Frå fyrste tida eg kunne sansa
og hørde songar og leik og kvad.
For der gjekk mor mi og svinga stakken
og kvar ein dag fekk eg vera med
på Ride Ranke og Fola Blakken
så trygg og gladlynt på far sitt kne.

Den andre gongen eg trødde dansen
då var eg ungdom og yr og vill.
Så lett på foten og klår i sansen
en svingde jenta mi frå og til.
Eg var som vinden, eg eigde verda
eg femna over den heile jord.
Eg kasta sorgene over herda
og gløymde dansen hjå far og mor.

Den tredje gongen eg dansen leikte
då var eg vaksen og mogen mann.
Og det som ein gong i hugen kveikte
det fekk ein gløyma som best ein kan.
Men dansen, dansen fekk ingen hindra,
og midt i motgang og vonde år
eg stemde fela, og dansen lindra
og heila alle dei vonde sår.

Den fjerde gongen eg leiken trødde
då var eg gamal og trødde tungt.
Med matte augo som eingong glødde
eg såg til atters og tenkte lungt
at dansen, dansen er alt eg minnast.
Det andre, det er ei slokna verd.
Om alt er borte, så skal den finnast
og vera gleda i all mi ferd.

Den siste gongen at eg skal dansa
då skal eg dansa som aldri før.
Då skal eg leva, då skal eg sansa
at livet lever heilt til det dør.
Då skal eg seia: Kva var vel livet
forutan leiken og dans og song?
Då skal eg sanna, for so er skrive
at livet lever ein enda gong.

MALERMESTER

Vi er med og setter farge på Bergen

Våre dyktige fagarbeidere utfører

alt i maling og tapet

PRØV OSS

LARS HOLMAAS A/S
MALERFORRETNING

STORETVEITVEGEN 24 – 5032 MINDE

TELEFON: 55 28 82 30

STRILEN OG DE 12. KRÅKENE

En Stril er på feriereise til Thailand. Han sitter på en Bar, og over en drink kommer han i snakk med en russisk nyrik, og en amerikaner.

Så begynner russeren å fortelle fra det veldige Sovjetsamveldet's tider.

-Den Sovjetiske krigsflåten var så stor at dersom vi lå alle våre krigsskip side ved side i Svartehavet, så rakk de fra Sevastopol og til Bosporusstredet. Da ligger skipene så tett i tett at man ikke kunne se flik av sjø mellom skipssidene, så tett var det med båter.

Amerikaneren forteller.:

-Flyvåpenet i USA er så digert at om alle våre krigsfly gikk på vingene, så dekket de luftrommet over Texas, Oklahoma og Kansas, så tett i tett er flyene da at man ikke ser flik av blå himmel mellom flykroppene, så tett er flyene. Da er det mørkt.

Strilen hører på, så sier han.:

-I Norge, ute på Strilelandet har mannfolka så digre Snurrebassar at det kan stå 12. Kråker på den.

Dagen derpå, når rusen var gått nogenlunde ut av karene, angret russeren seg litt over skrytet sitt, han sier til de andre.:

-Karer, jeg tok nå vel drygt i i går når jeg fortalte om den sovjetiske krigsflåten, de er ikke så tett i tett alle disse båtene, det er mulig å se litt sjøflik, i allefall mellom skipssidene på Fregatene.

-Well, sier så yankeen, jeg tok visst litt i jeg også. De er ikke så tett i tett alle flyene som jeg fortalte om. Folk i Texas kan se flik av blå himmel mellom flykroppene på bombeflyene.

Så runder Strilen av.:

Ja, er dere ærlige og sier som sant er, så skal jeg også være ærlig.:

-De står ikke så tett disse 12. Kråkene heller!

Malermesteren som forretningsmann

Malermesteren har vel aldri vert ansett som forretningsmann. Man kobler aldri en malermester til Børsen og de «finansaktige sortdressende glattepolerte menn» Så sent som i 1950 årene, dersom det var en eller annen tørstig knekt for retten, så oppgav han som oftest sitt yrke som sjømann eller maler.

I 1930 årene hadde vi en malermester i Bergen som kalltes for «Parafin-Frantzen», navnet indikerer grunnen.

Han hadde en gang et kjellerverksted i Magnus Barfotsgate, derinne hadde han rigget seg til med noen appelsinkasser som kontorpult- og møbler.

Da dette hendt hadde han kun 1. svenn ansatt, det var Wilhelm Sjursen.

En fredag kom Wilhelm på verkstedet for å få lønningen sin. Han måtte da sitte en tid innfor kjellerdøren på en pos, mens «Parafin-Frantzen» fuktet kopiblyanten på tungespissen og skrev ut lønnseddelen. Da dette var gjort, så han opp og bort til Wilhelm idet han ropte dit.:

-Vær så god, nestemann!

TIDENE HAR RULLET

Mens vi malermestre sender inn søknader til Statens Bygningstekniske Etat for å få sentral godkjenning på det vi driver med, er noen kommet lenger enn som så.

Malermester Einar Stien, den daglige leder av Laksevåg Malerforretning AS har aldri latt gras set gro under sine føtter, hadde dette vært skrevet om ham i «Tjærebreierspalten» ville han fått tittel av «Fantomet»! Men, her skal vi være seriøse.

Da vi avtalte et møte med Einar en tirsdag, måtte vi ringe etter ham, han hadde notert feil dag, noe som vi tror skyldes at avtaleboken hans ikke hadde nok plass til flere notater, og at mobilsvarkvoten hans var overfylt av anmodninger om tilbakeringer.

Da måtte han stole på hukommelsen, og det vet vi ikke er så lett for en mann som driver seg til bristepunktet.

Den som står på, blir enda mer etterspurt, slik er det med den saken, men, godkjenning-søknaden hadde han altså sendt Statens Bygnisk tekniske Etat, og fått godkjenningen, før vi andre hadde fått frokosten i oss! Tenkte vi det ikke.

Det var noen malermestere som startet firmaet Stien & Eidsheim for mange år siden, det er dette firma som i dag heter Laksevåg Malerforretning AS, og eies av 3. malermestere, men det er Einar Stien som er daglig leder.

Einar forteller at de i dag har 12. malere i firmaet, men pytt-pytt, Laksevåg Malerforretning AS er jo bare en del av virksomhetene til karene bak firmaet. Firmaet er i dag involvert i bl.a.:

- Bergen Gulvservice AS
- Bergen Fasade Gruppe AS
- Fana Stillasservice AS
- Altona AS

For tiden er Laksevåg Malerforretning AS, sammen med 6. øvrige malermestere, i gang med å føre opp et forretningsbygg i Laksevåg, mellom Melkeplassen og Fyllingsdalen til 22. millioner kroner ekskl mva. Dette heter «Tjønne Næringsbygg AS»

Her skal de 6. malermestrene åpne fargehandel og handel med gulvbelegg etc.

Ethvert tiltak som startes opp har en pådriver, og om ikke Einar sa det selv så antar man at det

ligger i kortene at det må vær Einar Stien.

Stien er i dag med i 8. styreposisjoner, inkl posisjonen som varaformann i Maler- og Byggetapetserernes Forening i Bergen.

Einar utstod sin lærtid hos den legendariske malermester Nils Paulsen, hvor han begynte i 1964, og fortsatte en tid hos ham, i tillegg var han arbeidsleder hos Ole Paulsen.

Referenten her har også hatt Einar i tjeneste så her har Sandpapir Nr. 1 førstehånds kjennskap til at Einar et et «uvær» til å arbeide.

Han tar ikke «ti-minutter-hvil-å-røyk» i utrengsmål.

Det er jo litt parodisk at da Einar begynte som selvstendig malermester, så var hans første oppdrag å male huset til Ole Paulsen!

I dag vet vi alle at Einar's daglige virke er innen malerarbeid, gulvbelegg, fargehandel, fasadearbeid og eiendomsdrift. Pluss styrearbeid.

Selv om Laksevåg Malerforretning AS har 3. aksjonærer som alle gjør sitt til at driften går godt, og arbeidsledere i de øvrige bedriftene, faller jo overvåkingen og utviklingen mest på Einar, han vil trolig ha det slik selv.

For oss andre som har langt mindre arbeidskapasitet enn Einar Stien, må vi bare uttale vår beundring for det vi ser han får til.

Måtte han bare ikke drive seg slik at helsen svikter, vi har begrensninger alle, likevel.

Vi ønsker deg Einar all mulig lykke videre, vi unner deg det, men vi unner deg også helsen!

«Du får ingenting ta med deg dit du går» (Cornelis Vresvick).

DITT SINN MONNE FLYVE.....

Ditt sinn monne flyve så vide omkring.
Det er som du glemmer de nære ting.
Det er som du aldri en time har fred.
Du lengter bestandig et annet sted.

Du syns dine dager er usle og grå.
Hva er det su søker, hva venter du på?
Når aldri du unner deg rast eller ro
kan ingenting vokse og intet gro.

Gå inn i din stue, så liten den er
så rommer den noe ditt hjerte har kjær.
På ropet i skogen skal ingen får svar;
finn veien tilbake til den du har.

Den lykken du søker bak blånede fjell,
kan hende du alltid har eiet den selv.
Du skal ikke jage i hvileløs ring,
men lær deg å elske de nære ting.

FORSIKRINGSKORRESPONDANSER

Følgende setninger skriver seg fra skademeldinger som har innkommet til forsikringsselskaper. De skal være garantert sanne, men er for anledningen tatt ut av sine sammenhenger.

- a). Jeg kjørte på en mann, men han innrømmet at feilen var hans, for han var overkjørt før.
- b). Kua gikk rett mot bilen, etterpå fikk jeg vite at den ikke var riktig klok.
- c). For å unngå kollisjon, kjørte jeg på den andre bilen.
- d). Jeg kjørte på en lyktestolpe som jeg ikke var klar over, ettersom den var skjult bak noen karer.
- e). Da vi kjørte ut av Skjold Leir, meldte side-mann, løytnant Skogstad, at alt var klart fra høyre. Så skjedde kollisjonen. Da meldte løytnant Skogstad at alt ikke var klart fra høyre.
- f). Bilen ble ikke skadet, hvilket bekrefte-s av portstolpen.

- g). Jeg tutet, men bilhornet virket ikke fordi det var stjålet.
- h). Det ene hjulet gled ned i grøften. Foten min hoppet fra fotbremsen til gasspedalen, før over veien til den andre siden, og havnet mot en trestamme.
- i). Uykken var forårsaket av at veien svingte.
- j). Da jeg kjørte hjem, kom jeg til å kjøre inn på gal gårdsplass og kolliderte med et tre som ikke jeg har på min gårdsplass.
- k). Jeg trodde vinduet var rullet ned, men da jeg stakk hodet ut gjennom det, merket jeg at det ikke var rullet ned likevel.
- l). De andre bilen kolliderte med min, uten å gi den minste advarsel om sine hensikter.
- m). Uheldigvis kjørte jeg over en fotgjenger, og den gamle herren ble kjørt til sykehuset mens han sterkt beklaget forholdet.

(Noen tanker om fortidens forgjengelighet)

BYGDEVISE

Tekst.: Jahn-Arill Skogholt

Melodi.: Jac Berentsen

Kvar er hammaren Edvard, du treng han vel no
når døra skal spikrast igjen.
For i Utbygda Edvard, skal ingen mann bo.
Du skal reise til byen min venn.

Og sjarken din, Edvard, ka gjer du med han
no når garna for godt heng på hjell?
Ta mensanen `punn`armen, sett sjarken på land,
For kvar fiskar er tid å ta kveld.

Og det nyharva stykkje bak fjøsen ein stad
det får småbjørka få att til års.
For det veit du då, Edvard, du skal herifrå,
du skal aldri meir stampe til gårds.

Du skal aldri meir draga eit nattstie bruk,
hiva uer og torsk kvar for seg.
Og det hjelp ikkje, Edvard, å lengta seg sjuk.
Industrihallen ventar på deg.

Industrihallen ventar, bruk hammaren godt,
og få sjarken i støa fortøyd.
Det du pusla med, Edvard, det vart altfor smått.
Økonoman er dårleg fornøyd.

Dei har avgjort, du Edvard, innpå eit kontor,
at den bygda du bur i skal bort.
Men det kunne du vanskeleg veta i fjor.
Då var val-friar-løftet for stort.

Og den fjøsen du bygde på lovnad om veg,
han får du la stå der han står.
Og den jorda du pløydde som stort gledde deg,
ho blir liggjande usådd i år.

Sei til kjærringa, Edvard, når alt er gjort klårt.:
«Ta fram såkornet, bak oss eit brød!»
Vi skal feira vår avskjed, om enn det er sårt.
I fabrikkhallen trengs ikkje frø.

«My home is my castle»

Mitt hjem er min borg, sier engelskmennene, og munnhullet faller naturlig å innlede med når vi skal notere litt om Maler- og Byggtapetsermestrenes hus i Elstersgaten 3.

«Mitt hus min heim, min keisardom, mitt rike her på jord» heter det også i en vise fra vår folkeviseflora.

De eldste av oss medlemmene erindrer godt den tiden vi hadde kontor i Veiten 4, hvor først Alf Olsen og siden også Sognnes satt og regnet anbud for oss.

Kontorene på Brann Stadion kjenner vi alle, og nå har vi fått «vårt annet hjem» eller borg/rike i Elstersgate, det gamle IOGT huset.

Det var også med «tingenes iboende faenskap» at Jan C. Søråa med sitt styre fikk den glimrende ide å kjøpe dette huset til foreningshus.

Noe motstand fikk man, det var forutsigbart, ekstraordinær generalforsamling var vel også forutsigbart, vi har tradisjon for slikt, men når alle medlemmene hadde sagt det vil de ville ha nevnt, så gikk det bra til slutt.

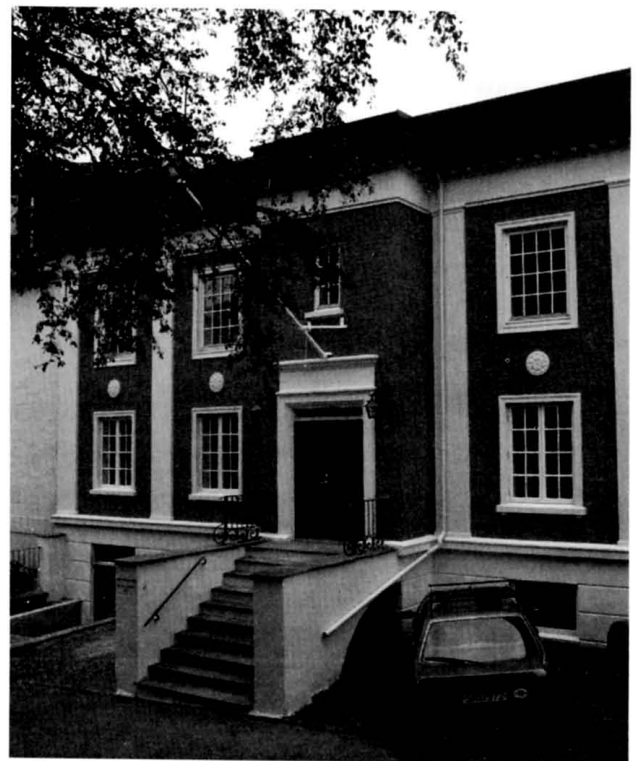
Dette var også forutsigbart.

I dag er resultatet for alles syn. Hva godt har vi maler- og byggtapetsermestre gjort her i verden som har fortjent et så flott foreningbygg?

For kort å repetere litt av historien så minner vi bare om ideen om at hvert medlem skulle betale Kr. 15.000.- i andel for huskjøpet som en egenkapital.

Slik gikk det ikke, det var sikkert like godt. Man kan aldri vite, og man skal ikke vite om det passer for enhvers konto å være med på en slik investering.

De av oss som betalte inn vil trolig får pengene tilbakebetalt, kanhende likegodt slik at vi

ikke er en betalende gruppe og en «pariakaste»

Siden fikk vi hver sin regning på Kr. 1.000.-, for kjøp av hver sin stol.

Da Sandpapir Nr. 1 kom til Elstergate for å se på det restaurerte foreningshus, var det med den største forventning, vi hadde hørt at de dyktigste håndverkere blant oss hadde utført malerarbeidene, noen av dem hadde vært med på restaureringen av LOGEN, så vi hadde forventninger!

En vandring i vårt foreningshus er en vandring i det vakreste interiør, i det stilfulle og mest forseggjorte man kan øyne av selskaps- og

brukshus, et hus som inneholder det beste som man kan by selskapslivet, foreningslivet og arbeidsplasser i vår by.

Som det meste her i verden begynte dette huskjøpet som en tilfeldighet, et utbud, en interesse, kjøpskontakt, takst og kjøp. Kan man kjøpe noe bedre for Kr. 1.642.000.- inkl kostnader, for så noen måneder derpå få en NITO takst som viser dagens salgsverdi på Kr. 4.180.000.- og en anbefalt låneverdi på Kr. 3.850.000.-?

Nei, dette kjøpet må sies å være et godtkjøp!

Da huskjøpet var til behandling i foreningen i vår ble det nedsatt et husstyre som skulle ta seg av oppussingen.

Det har vært utført et meget stort og godt arbeid her, det har vært så mange gode mennesker med i denne prosessen at vi ikke tør navne dem i fare for å glemme noen.

Hylles skal de.: « Ingen nevnt, ingen glemt»

Man ser her en oppussing som er basert på ny-gamle malerteknikker, fin i utførelse og ut-søkt i fargevalgene.

Allerede har huset vært selskapslokale for 30 og 60. års feiring, bryllup og smalahovefest, uten av lokalene er markedsført.

Enda står endel arbeid for tur som stor-kjøkken og uteterrasse mot vest.

Det som savnes, etter hva vi så før ombyggingen, er scenen som er borte p.g.a. arkivplass, men det ser ut som at det var bra den forsvant, vi fikk større sal ved det.

Møbler og restaurantutstyr ble innkjøpt.: «Den enes død, den andres brød», en restaurant i Lindås gikk konkurs og derved var der noen våkne sjeler i foreningen som dro på auksjon og gjorde godtkjøp.

Når nå Elstersgate er tilende restaurert, kan selskapslokalene markedsføres, til inntektsmulig glede for alle medlemmer.

Vi kan bare takke de som så mulighetene i huskjøpet, og gratulere oss selv med foreningshus for Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen.

Stenka Rasin Russisk Folketone

Frem fra øens lune rede,
ut i Volgas brede favn
Stevner skjønne malte snekker,
under Stenka Rasins navn.

I den første sitter Stenka
med Fyrstinnen i si arm,
alt han glemmer ved den skjønne,
vin og kvinner gjør ham varm.

Men han Don-Kosakker venter;
«Han har glemt seg selv og oss,
kun en natt med denne kvinnen,
å han glemmer vel å sloss»

Disse spottens ord fra mengden,
tenner Stenkas blod i brann.
Han er atter atamanen,
Don-Kosakkers høvedsmann.

Vel for eder jeg vil ofre
selv mitt hjerte i mitt bryst.
Hør nu lyder herskerstemmen
slik som før fra kyst til kyst.

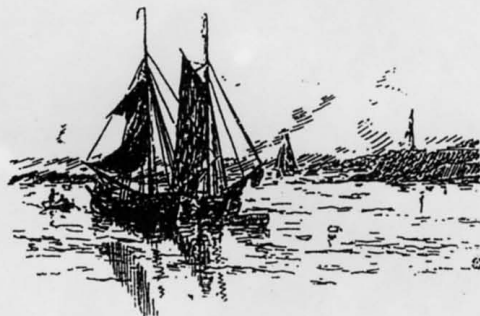
Volga, Volga, moder Volga,
Volga, Russlands store flod.
Aldri før du fikk som gave,
Don-Kosakkers hjerteblood.

Denne kvinne skal ei sprede
splid imellom frie menn.
Volga, Volga, moder Volga,
ta i favn min skjønne venn.

Med et kast han løfter henne,
mens et stjerneskudd der för.
Og så kaster Stenka Rasin,
sin Fyrstinne over bord.

«Hvorfor tier dere djevler,
hei du Pilka dans min sel,
spill og syng kun, Don-Kosakker,
slik er bønner for hennes sjel»

Frem fra øens lunde rede,
ut i Volgas brede favn.
Stevner skjønne malte snekker,
under Stenka Rasins navn.

«Lovens gamle lange arm i Kilstraumen»

(Fra Karstein's historiske annaler)

Som en kuriositet og et à propos til dagens krav om strengere straffer for alt dette krapylet som stjeler, dreper og pryler gammelt folk, kan vi se litt tilbake på straffemetoder i «gamle dage..»

Det var Høstting i Kilstraumen (dengang Lindås Skipreide) i året 1775. (Min mor kom fra Kvalvågen/Toftegård i nærheten).

Ola Basteson og halvsøsteren Barbro Bastedatter var stevnet for blodskam. Faren til Ola Basteson var innstevnet som vitne. Lensmann Lars Larsen Fjellsende (han tok siden navnet Spjeldnes, som min bestemor var født) var defensor.

Barbro var 20 år og fødte en pike, og Ola var 18. år.

Barnet døde 8. dager etter fødselen. Naboer

og koleholderen ble også innstevnet om vitner, og alle sa at Ola hadde særdeles små evner. Han kunne utføre et stykke arbeid, men han kunne ikke arbeide alene. Barbro ble karakterisert som et menneske med alminnelig menneskelig fornuft, men enfoldig.

Josef Eriksen Fjellanger, som var skoleholder i distriktet, sa det samme som faren hadde sagt, og tilføyet:

« at Ole ei kan lese i en bog og at vidnet som skoleholder har haft megen kort tid til undervisning og derved befunde ham som ydderlig vankundig og toskaktig at han intet kunne fatte var aarsagen til at han endnu ei er kommet til konfirmasjon»

Aktor ville straffe etter loven, men lensmann Fjellsende mente at loven.: «ikkun har til hensigt

paa virkelig søskende avlede i ekteskab». Han minnet også om søskenes vankunnighet.

Denne saken kom opp igjen på et ekstrating i Alverstraumen, og der ble begge dømt til døden.

En tid før dette halvsøskenparet ble dømt til døden, ble en ungdom fra Rebnor også dømt til døden, han ble da brent på Nordnes i Bergen. Det noteres at der ble samlet inn «uhorvelige» mengder med bjerkeved, never og tjæretønner. Alt dette måtte til for å ta livet av ham!

Sic Transit, Gloria Mundi (Slik forgår all verdens herlighet)

(Kommentar.: Bergenserne har alltid vært så jævlig mot Strilene, så det var til pass at de måtte bruke penger på å kjøpe ved og never for å kverke denne stakkars Strilen, enda det ikke var Jonsoknatt).

Takk for maten

Mel.: Sancta Lucia

Bore me plucca
och me har drucka
rett no me trøttna
stiva i føttna
Alle me skal no
på italiano
syngja ein tone
men unizone.

Tacca fø mati
il cameradi
stappa i mago
kan ikkje klago
No milo teppo
vilja me steppo
røyk di tobacco
godt sca da smaco.

Til alle donna
som her er coma
pudra og pynta
hurra! me grynta
for alle fortizz-mo
hyggja dykk alle
med fine kalle.

So vara mio
slutta me boro
so sca me sio
ha oss litt morro
Ta da legato
drick moderato,
gacc heim på føto
un poco trøtto.

BARE MENN SKAL KJØPE MALING!

Innehaveren av en fargehandel i Scotland vil ikke lenger selge maling til gifte menn, dersom de ikke har erklæring fra kona om hvilke farger de skal ha.

Bakgrunnen for beslutningen er at butikkeieren er kraftig lei av å bytte maling som kvinnene ikke er fornøyd med.

(Fra en artikkel i ukjent blad. v/ ml).

KORT-TISS BARNEHAGEN

Det var en liten gutt og en liten pike som lekte i sandkassen i barnehagen.

Pluselig steg gutten ut av sandkassen, halte frem «pilletassen» sin for å tisse.

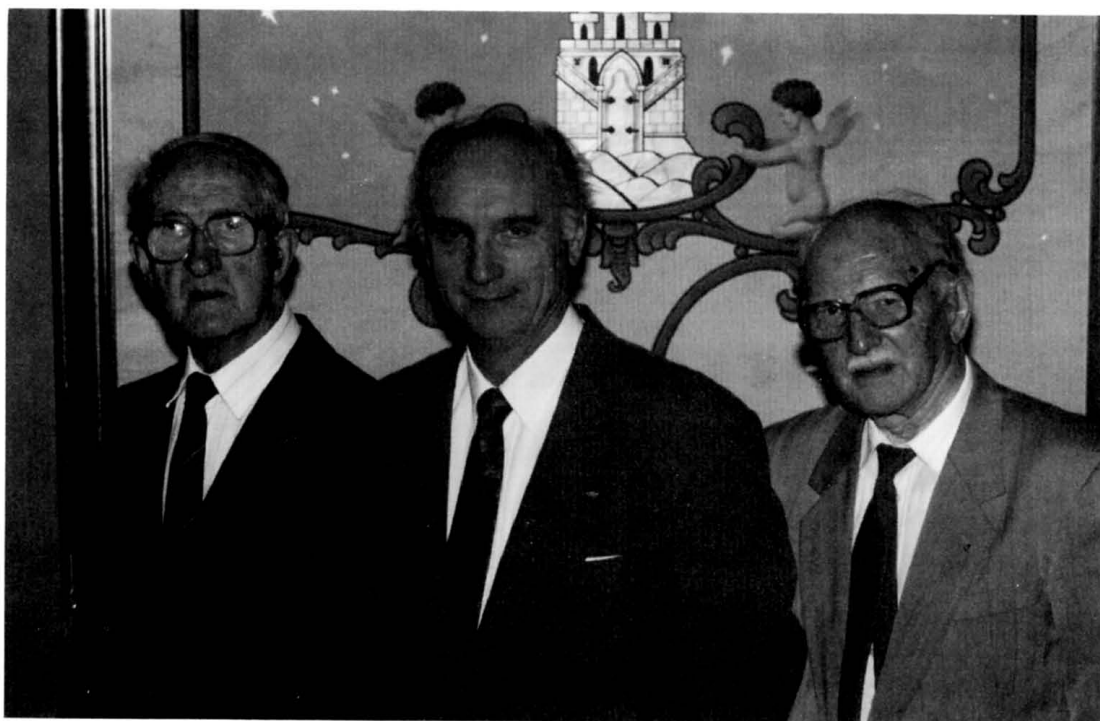
Piken ser på, og så sier hun:

-Gud så liten tiss du har Per?

-Ja, svarer han, vet du ikke at vi er i en kort-tiss barnehage.

Men skulle det hende at tankene gikk,
til alt dette strev du med årene fikk,
med skjema og priser og bøker som viser,
hva du har benyttet til bil og til trikk.
Vi glemmer systemet «det mektige vi»
og maler en blomst fra den ensomme sti,
og holder i ære den fedrenes lære,
at håndverk må bygges med høytid i.

(Lars Aasen)

Æresmedlemmer: Egil Knudsen, Kaare Hellevang og Egil A. Henriksen.

MALER- OG BYGGTAPETSERMESTRENE FORENING BERGEN 1998/99

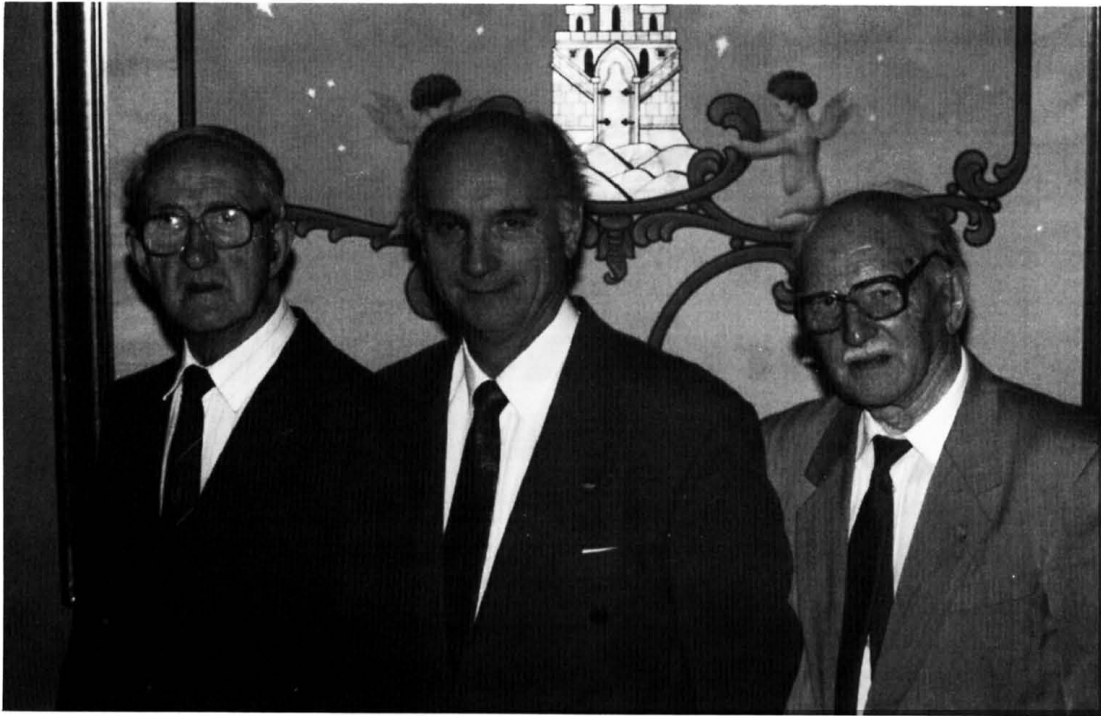
Elstersgate 3, 5037 Solheimsviken - Tlf.: 55 29 44 28 - Fax.: 55 20 02 26

Formann	Jan C. Søråa
Varaformann	Einar Stien
Sekretær	Egil Knudsen
Styremedlem	Thorolf Blekenberg
Styremedlem	Dagfinn Strand

Regnskapsansvarlig	Arne Bendixen
	Linda Kalleklev

Men skulle det hende at tankene gikk,
til alt dette strev du med årene fikk,
med skjema og priser og bøker som viser,
hva du har benyttet til bil og til trikk.
Vi glemmer systemet «det mektige vi»
og maler en blomst fra den ensomme sti,
og holder i ære den fedrenes lære,
at håndverk må bygges med høytid i.

(Lars Aasen)

Æresmedlemmer: Egil Knudsen, Kaare Hellevang og Egil A. Henriksen.

MALER- OG BYGGTAPETSERMESTRENE FORENING BERGEN 1998/99

Elstersgate 3, 5037 Solheimsviken - Tlf.: 55 29 44 28 - Fax.: 55 20 02 26

Formann	Jan C. Søråa
Varaformann	Einar Stien
Sekretær	Egil Knudsen
Styremedlem	Thorolf Blekenberg
Styremedlem	Dagfinn Strand
	Arne Bendixen
Regnskapsansvarlig	Linda Kalleklev

SOMMER

Tarkett

Tarkett Sommer AS

F L O O R S
for every step

Telefon 32 20 92 00 - Fax 32 20 92 01

Barrikade® EW

løsningsmiddelfri, slitesterk
og kjemikalieresistent

HESELBERG

Værftsgt. 7 - 1510 Moss

Telefon: 69 27 30 00 - Telefax: 69 27 46 30

SKILTMESTEREN

SKILT SILKETRYKK REKLAME

FASADESKILT · BILREKLAME · BYGGPLASSKILT · VINDUSDEKOR ·
LYSSKILT · SELVKLEBENDE VINYLKILT, LOGOS OG SKRIFT · PLAKATER ·
KARTONASJE · STREAMERS · TRANSPARENTER · SPORTS- OG
ARENAREKLAME M.M.

INDUSTRIHUSET · 5090 NYBORG - TLF. (05) 18 11 43

MALER- OG BYGGTAPETSERMESTRE

ANDERSEN E. AS

Telefon 55 95 15 70 – Mobil 90 87 53 47

ANDREASSEN MALERMESTER AS

Telefon 55 13 37 14 – Mobil 94 68 36 32

ANGELL PER MALERMESTER

Telefoner 53 64 51 84 – 53 64 19 03 – Mobil 94 67 64 09

ANGELTVEIT SVEINUNG

Telefoner 56 33 42 86 – 94 84 04 23 – Mobil 94 57 05 29

ASKØY FARGEHANDEL AS

Telefon 56 14 11 32 – Mobil 91 70 98 10

BERGEN FASADEGRUPPE AS

Telefon 55 34 34 04 – Mobil 94 62 15 10

BIRKELI SVEIN O. AS

Telefoner 55 25 83 00 – 55 18 10 44 – Mobil 91 80 44 20 – 90 17 86 23

BJARNOLL MORTEN MALERMESTER

Telefon 56 33 35 37 – Mobil 94 54 66 26

BLEKENBERG THOROLF MALERMESTER AS

Telefoner 56 35 24 54 – 55 25 75 78 – Mobil 92 05 48 05

BYGGFORUM HANS RØYKENES

Telefon 56 30 71 38 – Mobil 94 83 01 34

ELIASSEN KENNETH BYGGTAPETSERER AS

Telefon 56 14 80 94 – Mobil 90 63 45 28

ESPELID MALERSERVICE AS

Telefon 56 30 12 52 – Mobil 90 88 74 58

HB MALING OG INTERIØRSERVICE

Telefon 55 13 88 40 – Mobil 94 55 17 87

HEGGLAND FRODE

Telefon 56 30 20 46 – Mobil 94 68 95 04

HEGGLAND ROLF

56 30 11 03 – Mobil 91 17 43 74

HJELLE ALF & SØNN MALERMESTER AS

Telefoner 56 30 17 05 – 56 58 15 25 – Mobil 91 54 68 80

HOLMAAS LARS AS

Telefon 55 28 82 30 – Mobil 93 01 58 00 – 93 01 58 01 – 93 01 58 02

IVERSEN FINN N. MALERMESTER

Telefon 55 31 10 20 – Mobil 92 40 82 45

JOHANNESSEN PER AS

Telefon 55 32 82 35 – Mobil 92 04 63 88 – 94 42 82 95

KNUDSEN EGIL AS

Telefon 55 50 95 50 – 55 32 74 25 – Mobil 90 11 30 58

LAKSEVÅG MALERFORRETNING AS

Telefon 55 34 66 68 – Mobil 93 06 33 40

LANDAAS ERIK

Telefon 55 92 91 70 – Mobil 92 04 88 57

LEXANDER SKILTMALER AS

Telefon 55 18 11 43 – Mobil 90 69 85 10

MEUSBURGER PETER MALERMESTER

Telefon 53 64 17 05 – 53 64 32 09 – Mobil 94 54 26 88 – 94 61 63 70

MIDTBØ ROLF

Telefon 56 30 19 18 – Mobil 94 68 93 49

NESTTUN OLE PÅL MALERFIRMA AS

Telefoner 55 13 02 01 – 55 13 22 95 – Mobil 93 40 53 30

NILSEN K. MALERFIRMA AS

Telefon 55 29 87 05 – Mobil 90 11 15 75

PAULSEN O. AS

Telefon 55 59 92 60 – Mobil 91 88 06 77 – 91 88 06 22

SOLBERG HALFDAN & SØNN AS

Telefon 55 19 37 50 – Mobil 93 41 10 70

SOLVÅG & TOLLESHAUG AS

Telefon 55 31 70 20 – Mobil 94 52 10 11

STONE KARSTEIN AS

Telefon 55 33 09 15 – Mobil 91 10 96 98

STIGEN MAGNUS AS

Telefon 55 20 11 26 – Mobil 90 16 96 57

STRAND DAGFINN MALERMESTER AS

Telefon 55 28 14 02 – Mobil 94 83 07 34

STRØNEN ARNE AS

Telefoner 56 30 11 80 – 56 30 80 81 – Mobil 92 04 46 58

STRØNEN OLE AS

Telefon 55 29 96 09 – Mobil 93 46 35 60

STØRDAL RUNE

Telefon 56 30 99 15 – Mobil 94 55 29 68 – 91 58 19 32

SØRAA JAN CHR. MALERMESTER AS

Telefon 55 34 34 90 – Mobil 94 68 26 91

SØRENSEN & GULBRANDSEN AS

Telefoner 55 29 45 22 – 55 13 15 75 – Mobil 94 54 98 19

TRE OG FLIS AS

Telefon 55 22 66 74 – Mobil 94 55 87 44

URDAL B. A. AS

Telefoner 55 29 82 80 – 55 18 93 44 – 91 31 59 19 – 94 62 47 76

VIK KJELL AS

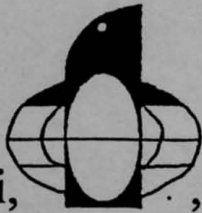
Telefon 56 30 15 62 – Mobil 94 68 96 69

WILLIAMS ANDREW

Telefon 55 10 04 60 – Mobil 90 79 66 15

AASE JAN ERIK

Telefon 56 30 51 03 – 95 13 82 32

Vi, , ønsker alle malermestere tilsluttet lauset i Bergen et Godt nytt år.

Vi har idèer om hvordan malerfaget skal vinne fram - vi er opptatt og avhengig av at du og ditt firma fortsatt får arbeid.

Selv om Hordaland er langt fra Sandefjord, er allikevel veien kort dersom du fortsatt satser på oss.

Vi vil gjerne satse på deg!

Vi vil gjerne fortsatt være den leverandøren som fremfor noen støtter både malermester, malerfagets organisasjoner og således være støttespiller nr. 1. Dette betinges av at du også støtter oss, slik at vi sammen kan verne våre felles verdier.

Med hilsen
Jotun A/S

Håndverksavdelingen